

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη αποδεδειγμένη σήμανση και έκδοσή του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2024.05.20 12:20:07 EEST, Η Γραμματέας, GEORGIOS PARASYRIS

ΑΠΟΦΑΣΗ υπ' αριθμ. 4512/2024

ΤΟΥ

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Δικάζοντας ως Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης Έφεσης [REDACTED]

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης Έφεσης [REDACTED]

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης Δικογράφου Έφεσης [REDACTED]

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης Δικογράφου Έφεσης [REDACTED]

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Παναγιώτα Χριστοφίλη, Προέδρο Πρωτοδικών, που όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από την Γραμματέα, Ειρήνη Σχιζά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις [REDACTED], για να δικάσει υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ :

1) Του [REDACTED], κατοίκου [REDACTED] επί της οδού [REDACTED] αριθμ. [REDACTED] και 2) Της [REDACTED], επίσης κατοίκου [REDACTED], επί της οδού [REDACTED] αριθμ. [REDACTED], οι οποίοι παραστάθηκαν αμφότεροι δια της πληρεξουσίου δικηγόρου, Πηνελόπης Συντυχάκη με Α.Μ. 028494 του Δ.Σ. Αθηνών, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΚΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ- ΥΠΕΡ ΗΣ ΟΙ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ:

1) Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία « [REDACTED] », που εδρεύει στην [REDACTED] Αττικής επί της οδού [REDACTED] αριθμ. [REDACTED] και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε δια πληρεξουσίου δικηγόρου

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ:

2) Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία [REDACTED] [REDACTED], πρώην με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] Ανώνυμη Εταιρία », με έδρα στην [REDACTED], όπως εκπροσωπείται νόμιμα και δεν παραστάθηκε δια πληρεξουσίου δικηγόρου.

3) Της ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] », που εδρεύει στην Αθήνα, όπως εκπροσωπείται νόμιμα και δεν παραστάθηκε δια πληρεξουσίου δικηγόρου

4) Της Ανώνυμης Εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] και τον διακριτικό τίτλο « [REDACTED] », ως διάδικος μη δικαιούχος και ως εντολοδόχος δια ειδικού πληρεξουσίου, αντιπρόσωπος και αντίκλητος της εταιρίας με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] », ως ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] και τον διακριτικό τίτλο « [REDACTED] », που δεν παραστάθηκε δια πληρεξουσίου δικηγόρου.

(Α) ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΤΗΣ ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: Της Ανώνυμης Εταιρείας διαχείρισης απαιτήσεων με την επωνυμία [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] και τον διακριτικό τίτλο « [REDACTED] [REDACTED] » με έδρα τη [REDACTED] Αττικής, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εταιρίας ειδικού σκοπού με την επωνυμία [REDACTED] [REDACTED] με έδρα τα [REDACTED], ως ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] και τον

διακριτικό τίτλο « [REDACTED] », που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου [REDACTED] Δ.Σ. Αθηνών, η οποία κατέθεσε προτάσεις.

(B) ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΤΗΣ ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: Της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία [REDACTED] [REDACTED], που εδρεύει στην [REDACTED] και εκπροσωπείται νόμιμα, ως μη δικαιούχος διάδικος, εντολοδόχος, ειδικός πληρεξούσιος, αντιπρόσωπος, αντίκλητος και διαχειρίστρια της εταιρίας με την επωνυμία « [REDACTED] [REDACTED] », που εδρεύει στο [REDACTED] Ιρλανδίας, ως ειδικής διαδόχου της εταιρείας με την επωνυμία [REDACTED] [REDACTED] », ως ειδικής διαδόχου της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία « [REDACTED] » και τον διακριτικό τίτλο « [REDACTED] » που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου [REDACTED] με Α.Μ. [REDACTED] Δ.Σ. Αθηνών.

Οι αιτούντες και ήδη εκκαλούντες άσκησαν τις με αριθμούς κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] και [REDACTED] αιτήσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Το Πρωτοβάθμιο δικαστήριο συνεκδίκασε τις προαναφερόμενες αιτήσεις κατά την εκουσία δικαιοδοσία και εξέδωσε την υπ' αριθμ. [REDACTED] οριστική απόφασή του, δυνάμει της οποίας έγινε απέρριψε τις αιτήσεις ως ουσία αβάσιμες.

Την απόφαση αυτή προσβάλλουν οι αιτούντες και ήδη εκκαλούντες με την με Γενικό και Ειδικό αριθμό κατάθεσης [REDACTED] και [REDACTED] αντίστοιχα, έφεσή τους προς το παρόν Δικαστήριο, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας [REDACTED] δικάσιμο, οπότε η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσες άσκησαν προφορικά το πρώτον ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου κατά την συζήτησης της προαναφερόμενης έφεσης, αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της πρώτης εφεσίβλητης, ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία « [REDACTED] », οι οποίες παρεμβάσεις συνεκφωνήθηκαν με την υπό κρίση έφεση.

Οι διάδικοι παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, όπως αναφέρεται παραπάνω και πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων κατέθεσαν εμπρόθεσμα τις προτάσεις τους.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΙ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. α) Ενώπιον του παρόντος Δικαστήριου νόμιμα φέρονται προς συζήτηση: α) Η με Γενικό και Ειδικό αριθμό κατάθεσης [REDACTED] και [REDACTED] αντίστοιχα έφεση κατά της με αριθμ. [REDACTED]-2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών που εκδόθηκε κατά την εκουσία δικαιοδοσία, β) και οι το πρώτον ασκηθείσες προφορικά στο ακροατήριο αυτοτελείς πρόσθετες παρεμβάσεις υπέρ της πρώτης εφεσίβλητης, ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «[REDACTED]», οι οποίες πρέπει να συνεκδικαστούν λόγω της μεταξύ τους σχέσης κυρίου και παρεπομένου, εφόσον υπάγονται στην ίδια διαδικασία και επέρχεται έτσι μείωση των εξόδων (άρθρα 80, 83, 246, 285 παρ.1 και 524 του ΚΠολΔ).

I. β) Από τις: α) Υπ'αριθμ. [REDACTED]-2020, β) Υπ'αριθ. [REDACTED] 2020, γ) Υπ'αριθμ. [REDACTED]-2020 και δ) Υπ'αριθμ. [REDACTED]-2020, εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, [REDACTED] που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι εκκαλούντες, αποδεικνύεται ότι ακριβή αντίγραφα των κρινόμενων εφέσεων, με έκθεση κατάθεσης δικογράφου, πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας [REDACTED] δόθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα στην πρώτη εφεσίβλητη - «[REDACTED]», στην δεύτερη εφεσίβλητη «[REDACTED]», στην τρίτη εφεσίβλητη [REDACTED], και στην τέταρτη εφεσίβλητη [REDACTED] [REDACTED] με επιμέλεια των εκκαλούντων, οι οποίοι επέσπευσαν τη συζήτηση της έφεσης, καθώς η πληρεξούσια δικηγόρος τους, που υπογράφει τα εφετήρια δικόγραφα, κατέθεσε στη

Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου ακριβές αντίγραφο για τον προσδιορισμό δικασίμου (άρθρα 122 παρ.1, 123, 124 παρ.1 και 2, 126 παρ.1 περ.γ, 127 παρ.1, 129 παρ.1, 748 παρ.1,2,4 και 760 ΚΠολΔ).

Όπως δε, προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου, κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο προς συζήτηση της έφεσης, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου, οι ανωτέρω ανώνυμες εταιρείες, οι οποίες κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπροθέσμα στη παρούσα δικάσιμο, δεν παραστάθηκαν κατά τη συζήτηση της κρινόμενης έφεσης και συνεπώς πρέπει να δικαστούν ερήμην [ΚΠολΔ 524, 741]. Το Δικαστήριο, όμως, θα προχωρήσει στη συζήτηση της έφεσης σαν να ήταν και αυτές παρούσες (άρθρα 524 παρ. 4 και 764 παρ. 2 ΚΠολΔ).

II. α) Η υπό κρίση, με Γενικό και Ειδικό αριθμό έκθεσης κατάθεσης ενδίκου μέσου στη Γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, [REDACTED] 019 και με Γενικό και Ειδικό αριθμό έκθεσης προσδιορισμού δικογράφου του παρόντος Δικαστηρίου [REDACTED] 0 αντίστοιχα, έφεση των εκκαλούντων κατά της [REDACTED] - 2019 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας (Ν. 3869/2010) αρμόδια φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' άρθρο 17 περ. α' ΚΠολΔ. Έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τα άρθρα 495 παρ. 1, 2 και 3, 511, 513 παρ. 1β, 518 παρ. 1, 499, 741, 761, 762 ΚΠολΔ, αφού από τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης, ούτε οι διάδικοι επικαλούνται τέτοια επίδοση, από τη δημοσίευση δε αυτής, στις 26-02-2019, μέχρι την άσκηση της κρινόμενης έφεσης στις 10-12-2019, δεν έχει παρέλθει η διετής γνήσια καταχρηστική προθεσμία άσκησης του ένδικου μέσου της έφεσης (επ., 511, 513 παρ. 1β', 518 παρ. 2 και 591 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.), ενώ καταβλήθηκε το απαιτούμενο δικαστικό παράβολο άσκησης του ένδικου μέσου της έφεσης, όπως αποδεικνύεται από την σχετική επισημείωση της Γραμματείας του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου επί της έκθεσης κατάθεσης της έφεσης (495 παρ. 1 εδ. Α Κ.Πολ.Δ.). Παραδεκτά, λοιπόν φέρεται η παρούσα έφεση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου και πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των προβαλλομένων λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.) κατά την ίδια πρωτοβάθμια διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρ. 3 Ν. 3869/2010).

III.) Η υπό στοιχείο (Α) ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

III. α) Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 68 του ΚΠολΔ, δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ενεργητικά μεν νομιμοποιείται να ζητήσει έννομη προστασία εκείνος που ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος του επίδικου δικαιώματος, παθητικά δε εκείνος, που κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντος μετέχει στην επίδικη έννομη σχέση (Κ. Μπέης: ΠολΔικ, υπό το άρθρο 68, σελ. 360).

Τα θεμελιωτικά στοιχεία της νομιμοποίησης (ενεργητικής και παθητικής) πρέπει να αναγράφονται στο δικόγραφο της αγωγής, ώστε να προκύπτει ο σύνδεσμος του ενάγοντος και του εναγομένου προς την επίδικη έννομη σχέση, η δε παράλειψη αναφοράς των παραπάνω στοιχείων, έχει ως συνέπεια το απαράδεκτο του δικογράφου της αγωγής. Επομένως, για τη νομιμοποίηση, αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και ο εναγόμενος είναι τα υποκείμενα της επίδικης έννομης σχέσης, χωρίς κατ' αρχάς να ασκεί επιρροή αν ο ισχυρισμός αυτός είναι αληθής.

Η από τον εναγόμενο αμφισβήτηση των επικαλούμενων από τον ενάγοντα θεμελιωτικών της νομιμοποίησης πραγματικών περιστατικών, συνιστά, όχι ένσταση ελλείψεως νομιμοποίησης, αλλά άρνηση της βάσης της αγωγής, του ενάγοντος επομένως φέροντος του σχετικού προς τούτο βάρος απόδειξης, με συνέπεια και σε περίπτωση που δεν αποδείξει τον περί νομιμοποίησης ισχυρισμό, την απόρριψη της αγωγής για έλλειψη (ενεργητική ή παθητικής) νομιμοποίησης (ΕφΑΘ 5685/1999, ΕλλΔνη 41.526).

III. β) Από τις διατάξεις του άρθρου 225 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ, συνάγεται ότι παρέχεται η δυνατότητα στους διαδίκους, και μετά την εκκρεμοδικία, να μεταβιβάσουν το επίδικο πράγμα ή δικαίωμα, υπό τους όρους και προϋποθέσεις του ουσιαστικού δικαίου. Η μεταβίβαση, όμως, του επίδικου πράγματος ή δικαιώματος, που έγινε μετά την επέλευση της εκκρεμοδικίας, δεν επιφέρει μεταβολή στην έννομη σχέση της δίκης, διότι αυτή δεν αποβαίνει αναγκαίο παρακολούθημα της ουσιαστικής έννομης σχέσης, αλλά η δίκη συνεχίζεται μεταξύ των αρχικών διαδίκων, εωσότου νομίμως περατωθεί.

Ο ειδικός διάδοχος δεν αποκτά αυτοδικαίως την ιδιότητα του διαδίκου και δεν εισέρχεται στη θέση του δικαιοπάροχού του, διαδίκου, αλλά έχει δικαίωμα να ασκήσει παρέμβαση. Εξάλλου, η δικαστική ρύθμιση των οφειλών, που ανοίγει με την αίτηση του άρθρου 4 παρ. 1 του ν. 3869/2010, αποτελεί μη γνήσια υπόθεση της εκούσιας δικαιοδοσίας, δηλαδή γνήσια ιδιωτικού δικαίου διαφορά, που, για λόγους σκοπιμότητας, έχει υπαχθεί στη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Στις μη γνήσιες υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας το αντικείμενο της δίκης ταυτίζεται προς το αντίστοιχο αντικείμενο της δίκης της

αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας και, ιδίως, με το αντικείμενο της διαπλαστικής αγωγής (Πάρις Αρβανιτάκης, «Η εκούσια δικαιοδοσία ως διαδικαστικό πλαίσιο του Ν. 3869/2010 για τη ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», Σεμινάριο Εθνικής Σχολής Δικαστών της 29-03-2010). Συνεπώς, και στις διαφορές του ν. 3869/2010, εφαρμόζεται το άρθρο 225 ΚΠολΔ, που, όπως προαναφέρθηκε, ορίζει ότι η διάθεση του περιουσιακού δικαιώματος, στο οποίο αφορά το αιτούμενο ρυθμιστικό μέτρο εκούσιας δικαιοδοσίας, είναι έγκυρη, και η σχετική διαδικασία συνεχίζει την πορεία της ακώλυτα. Συνέπεια της άνω θέσης είναι ότι ο διάδικος που μεταβίβασε το επίδικο πράγμα, ή δικαίωμα νομιμοποιείται στη διεξαγωγή της σχετικής δίκης, ο δε ειδικός διάδοχος του αρχικά νομιμοποιούμενου έχει δικαίωμα να ασκήσει παρέμβαση, είτε κύρια, είτε πρόσθετη, η οποία, λόγω της επέκτασης του δεδικασμένου της δίκης και σε αυτόν, θα χαρακτηριστεί αυτοτελής (Νίκας Νικ. «Πολιτική Δικονομία II», έκδοση 2005, σελ. 245, Απαλαγάκη Χαρ. «Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας Ερμηνεία κατ' άρθρο», έκδοση 5η, άρθρο 225, σελ. 698 επ.).

Κατά τις διατάξεις του Ν. 4354/2015: «Η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστώσεις και δάνεια που έχουν χορηγήσει ή χορηγούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ... μπορεί να λάβει χώρα μόνο λόγω πώλησης, δυνάμει σχετικής έγγραφης συμφωνίας, σύμφωνα και με τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 3...», μεταξύ άλλων, προς «ββ) Εταιρίες που έχουν έδρα στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, που σύμφωνα με το καταστατικό τους μπορούν να προβαίνουν σε απόκτηση απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (άρθρο 1 παρ. 1β). «Η πώληση των παραπάνω απαιτήσεων είναι ισχυρή μόνο εφόσον έχει υπογραφεί συμφωνία ανάθεσης διαχείρισης μεταξύ εταιρίας απόκτησης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις και εταιρίας διαχείρισης απαιτήσεων που αδειοδοτείται και εποπτεύεται κατά τον παρόντα νόμο από την Τράπεζα της Ελλάδος. Η προϋπόθεση αυτή οφείλει να πληρούνται και σε κάθε περαιτέρω μεταβίβαση. Τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις δύνανται να ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. Οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις.» (άρθρο 1 παρ. 1γ). «Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται, ή συμμετέχουν σε προπρωχευτικές

διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του Ν. 4307/2014 (ΦΕΚ Α' 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και το δικαιούχο της απαίτησης» (άρθρο 2 παρ. 4) (βλ. σχετ. ΑΠ 368/2019 ΕΠολΔ 2019, 423, ΕφΑθ 252/2020, ΕφΔυτΜακ. 19/2020, ΕφΔαρ. 499/2019, ΝΟΜΟΣ). Από την ανωτέρω διάταξη, συνάγεται, κατά παρέκκλιση του κανόνα που ισχύει στο δικονομικό μας σύστημα, που επιβάλλει να συμπίπτουν σε ένα πρόσωπο το υποκείμενο της επίδικης έννομης σχέσης και ο νομιμοποιούμενος προς διεξαγωγή της δίκης, ότι οι εν λόγω εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων έχουν την εξουσία να δικάζουν (ενεργητικά) ή να δικάζονται (παθητικά), στο δικό τους όνομα, για συγκεκριμένη διαφορά που προκύπτει από έννομη σχέση, της οποίας δεν είναι φορείς. Πηγή δε της εξαιρετικής αυτής νομιμοποίησης είναι αποκλειστικά οι ως άνω συγκεκριμένες διατάξεις του ν. 4354/2015, και όχι η δικαιοπρακτική θεμελίωση, πράγμα το οποίο δεν προβλέπεται στο ελληνικό δικονομικό δίκαιο, καθώς οι διάδικοι στερούνται της εξουσίας διάθεσης των διαδικαστικών προϋποθέσεων της δίκης, ήτοι και της νομιμοποίησης, ως ανήκουσας σε αυτές (βλ. ΟΛΑΠ 1/2023, δημ ΤΝΔ Νόμος).

Η περίπτωση δε, αυτή δεν θα πρέπει να συγχέεται με αυτή των νόμιμων αντιπροσώπων διαδίκων, οι οποίοι ενεργούν επ' ονόματι και για λογαριασμό άλλου, γνωστού προσώπου [άρθρο 211 επ. ΑΚ] (βλ. αντίθετα την ΕιρΧαν. 767/2017, ΝΟΜΟΣ), καθώς η παρούσα εξαιρετική νομιμοποίηση αφετηρία έχει τη νομοθετική βούληση, και όχι τη συμβατική θεμελίωση (ΟΛΑΠ 1/2023, δημ ΤΝΔ Νόμος, ΕιρΠατρ. 180/2020, ΝΟΜΟΣ). Επιπρόσθετα, από τη διάταξη του άρθρου 83 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι, αν η ισχύς της απόφασης στην κύρια δίκη εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση προς τον αντίδικο του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 έως 78, σε συνδυασμό και με τις διατάξεις του άρθρου 80 του ίδιου Κώδικα, συνάγεται ότι αποφασιστικό κριτήριο, για να χαρακτηριστεί η πρόσθετη παρέμβαση ως αυτοτελής, είναι η επέκταση της ισχύος της απόφασης που θα εκδοθεί μεταξύ των κυρίων διαδίκων, δηλαδή των υποκειμενικών ορίων του δεδικασμένου, της εκτελεστότητας και της διαπλαστικής της ενέργειας, και στις έννομες σχέσεις του παρεμβαίνοντα τρίτου προς τον αντίδικο του. Το δικονομικό δικαίωμα άσκησης αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης παρέχεται ακριβώς για το λόγο αυτό, δηλαδή, όχι λόγω της πιθανής εκδήλωσης δυσμενών ενεργειών από την απόφαση σε βάρος του τρίτου, αλλά λόγω της δεσμευτικότητας αυτών που θα κριθούν στην εκκρεμή δίκη και στις σχέσεις του τρίτου με τον αντίδικο του, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα άλλης διαδικασίας. Επομένως, εφόσον η πρόσθετη παρέμβαση (αυτοτελής, ή απλή) δεν περιέχει αίτημα, αφού δεν ζητεί ο

παρεμβαίνων παροχή έννομης προστασίας για τον ίδιο, ούτε υποβάλλει δικαίωμα προς διάγνωση, δεν απαιτείται στην απόφαση, ή στο διατακτικό της να περιλαμβάνεται διάταξη γι' αυτήν (ΕφΠειρ. 111/2016, ΕφΑθ. 5722/2011, ΝΟΜΟΣ, πρβλ. Β. Βαθρακοκούλη, ΚΠολΔ, Τόμο Α', άρθρο 80, αρ. 2-3, σ. 560, άρθρο 83 αρ. 4, 5, 20, σ. 586, 589). Έτσι, με την άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, ο παρεμβαίνων, χωρίς να εισάγει στη δίκη κάποια νέα έννομη σχέση, αντιδικεί για την ήδη εκκρεμή έννομη σχέση, η διάγνωση της οποίας θα επιφέρει την επέκταση της ισχύος της απόφασης και απέναντι στον ίδιο. Η ασκούμενη, κατά τις διατάξεις του άρθρου 83 ΚΠολΔ, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση δημιουργεί περιορισμένου περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία ομοδικία του παρεμβαίνοντος με τον υπέρ ου η παρέμβαση, στο μέτρο που ο παρεμβαίνων θεωρείται ως, κατά πλάσμα δικαίου, αναγκαίος ομόδικος, με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού, χωρίς, όμως, να έχει στη διάθεση του διαδικαστικές ευχέρειες, που προσδιάζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο του κυρίου διαδίκου (ΑΠ 1564/2017, ΑΠ 727/2017, ΑΠ 1485/2006, ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ. 78/2017 Αρμ. 2017/1156, ΕφΠειρ 583/2014, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ. 3990/2009, ΕλλΔ/νη 2010/233, 251, ΕφΑθ. 2809/2008, ΕλλΔ/νη 2011/183).

Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 274 παρ. 2 ΚΠολΔ, ορίζεται ότι: «Αν εκείνος που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση λάβει μέρος κανονικά στη δίκη, τότεαν δεν λάβει μέρος κανονικά στη δίκη μόνο εκείνος υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση, το δικαστήριο συζητεί την υπόθεση ερήμην του μεταξύ εκείνου που άσκησε την παρέμβαση και του αντιδίκου εκείνου υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση», ενώ, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, ο απολειπόμενος διάδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους, υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός, ότι συμμετέχει στη συζήτηση και ότι ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που ενεργεί και ο παριστάμενος αναγκαίος ομόδικός του, γι' αυτό και η διαδικασία διεξάγεται, σαν να ήταν παρών και ο απών αναγκαίος ομόδικος (βλ. ΑΠ 192/2012, ΑΠ 1332/2011, ΑΠ 1230/2008, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1145/2007, ΝοΒ 2007/1828, ΕφΛαρ. 343/2012, Δικογραφία 2012/698, ΕφΙωαν. 75/2005, ΕλλΔ/νη 2006/859, ΕφΑθ. 205/2002, Αρμ. 2003/840).

III. γ) Η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα με την επωνυμία «[REDACTED]»
[REDACTED]
[REDACTED] και τον διακριτικό τίτλο
«[REDACTED]», ως διαχειρίστρια απαιτήσεων και ειδικού πληρεξουσίου, αντιπροσώπου

και αντίκλητου της Εταιρείας Ειδικού Σκοπού με την επωνυμία [REDACTED]
[REDACTED] με έδρα την [REDACTED]
[REDACTED], η οποία εδρεύει
στη [REDACTED] Αττικής, [REDACTED],
άσκησε το πρώτον ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου με δήλωση της πληρεξουσίας
δικηγόρου της, αυτοτελή πρόσθετη παρέμβασή ως Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από
Δάνεια και Πιστώσεις, νομίμως αδειοδοτηθείσα από την Τράπεζα της Ελλάδος δυνάμει της
υπ' αρ. [REDACTED] 2016 Απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων
της Τράπεζας της Ελλάδος (βλ. την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη απόφαση), σύμφωνα
με την προβλεπόμενη διαδικασία από την υπ' αριθμ. [REDACTED] Πράξη της Εκτελεστικής
Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος, σε συνδυασμό με την από [REDACTED] 2017 απόφαση της
Έκτακτης Γενικής Συνέλευσης των μετόχων της εταιρείας με την επωνυμία [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED], όπως
αυτή τροποποιήθηκε με το από [REDACTED] 2019 Πρακτικό του Διοικητικού Συμβουλίου της
εταιρείας, σύμφωνα με το οποίο αποφασίστηκε η προσθήκη της ένδειξης
«[REDACTED]» στην εταιρική επωνυμία, το οποίο και καταχωρήθηκε στις [REDACTED]/2019
στα μητρώα του Γενικού Εμπορικού Μητρώου (ΓΕΜΗ), με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED] ως
μη δικαιούχος διάδικος σύμφωνα με τη διάταξη του αρ. 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 και την
Πράξη [REDACTED] 8/2017 της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος και ως εντολοδόχος,
ειδική πληρεξούσια, αντιπρόσωπος και αντίκλητος της εταιρείας ειδικού σκοπού τιτλοποίησης
με την επωνυμία «[REDACTED]»
με έδρα το [REDACTED]
[REDACTED] και αριθμό καταχώρισης στο μητρώο εταιρειών της Ιρλανδίας [REDACTED]
(εφεξής η «Εταιρεία Ειδικού Σκοπού») ως νομίμως εκπροσωπείται, δυνάμει του από
[REDACTED] 2021 Ιδιωτικού Συμφωνητικού Διαχείρισης Απαιτήσεων, το οποίο καταχωρήθηκε
νόμιμα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών στις [REDACTED] 2021 με αρ. πρωτ. [REDACTED] 2021 στον
τόμο [REDACTED] και με αύξοντα αριθμό [REDACTED] και του υπ' αρ. [REDACTED] 2021 Ειδικού Πληρεξουσίου
του Συμβολαιογράφου Αθηνών [REDACTED], το οποίο αντικαταστάθηκε από την
από [REDACTED] 2021 Σύμβαση Μακροπρόθεσμης Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, η
οποία καταχωρήθηκε νόμιμα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών στις [REDACTED] 2021 με αρ. πρωτ.
[REDACTED] 2021 στον τόμο [REDACTED] και με αύξοντα αριθμό [REDACTED] και σύμφωνα με την παρ. 14 του
άρθρου 10 του Ν.3156/2003, καθώς η τελευταία («Εταιρεία Ειδικού Σκοπού») κατέστη ειδική

διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «[REDACTED]» και τον διακριτικό τίτλο «[REDACTED]», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, δυνάμει της από [REDACTED].2021 Σύμβασης Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, η οποία καταχωρήθηκε νομίμως στα βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών την [REDACTED].2021 με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED].2021 στον τόμο [REDACTED] και αύξοντα αριθμό [REDACTED] σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 8 και 10 του Ν. 3156/2003 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 του Ν. 2844/2000, με την οποία μεταβιβάστηκαν σε αυτήν από την ως άνω τραπεζική εταιρεία, ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις της από δάνεια και πιστώσεις καταναλωτικής ή/και επιχειρηματικής πίστεως, μεταξύ των οποίων, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαινόντων, περιλαμβάνονται και οι επίδικες εξ εγγυήσεως συμβάσεις στεγαστικού δανείου των εκκαλούντων, οι οποίες και συμπεριλαμβάνονται στην αίτηση Ν. 3869/2010 (στην Κατάσταση Πιστωτών), όπως τούτο προκύπτει από τα αποσπάσματα του Παραρτήματος της από [REDACTED] [REDACTED] 2020 Σύμβασης Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νομίμως στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών την [REDACTED].2021 με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED].2020 στον τόμο [REDACTED] και αύξοντα αριθμό [REDACTED]

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, λαμβανόμενων υπόψη και όσων αναπτύχθηκαν αναλυτικά στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, η προαναφερόμενη ένδικη αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της δεύτερης εφεσίβλητης η οποία ασκείται από τη διαχειρίστρια της ένδικης απαίτησης και ως εκ τούτου νομιμοποιούμενη μη δικαιούχο διάδικο (άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015), παραδεκτά και νόμιμα, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 31, 80, 83, 225 παρ. 2 εδ. β', 325, 741, 752 παρ. 2 ΚΠολΔ και 54 παρ. 1 εδ. β' ΠτΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 15 του ν. 3869/2010, εισάγεται ενώπιον του παρόντος, τοπικά και υλικά αρμόδιου, Δικαστηρίου, με τον τρόπο που εκτέθηκε παραπάνω, με προφορική δηλ. δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και εξειδικεύτηκε με τις προτάσεις, που κατέθεσε επί της έδρας, προκειμένου να συζητηθεί, κατά την προκειμένη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, κατά την οποία εκδικάζεται και η υπό κρίση έφεση, με την οποία συνεκδικάζεται, λόγω της συνάφειας αυτών, διότι αφορούν στην ίδια πρωτόδικη απόφαση, υπάγονται στην ίδια διαδικασία, πρόκειται για τους ίδιους διαδίκους, η διαφορά των οποίων πηγάζει από την αυτή έννομη σχέση, και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, επέρχεται δε, επιπλέον, μείωση των εξόδων (άρθρα 741, 524 παρ. 1 και 246 ΚΠολΔ) πλὴν όμως, πρέπει να απορριφθεί αυτή ως ουσιαστικά αβάσιμη διότι: Η [REDACTED], με έδρα στην Αθήνα, [REDACTED] και αρ. ΓΕΜΗ [REDACTED], πώλησε και μεταβίβασε

επιχειρηματικές απαιτήσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι ως άνω αναφερόμενες επίδικες απαιτήσεις, όπως τούτο προκύπτει από τα αποσπάσματα του Παραρτήματος της από [REDACTED] 2020 Σύμβασης Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νομίμως στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών την [REDACTED].2021 με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED] 2021 στον τόμο [REDACTED] και αύξοντα αριθμό [REDACTED] μεταξύ των οποίων και οι απαιτήσεις εκ της ως άνω συμβάσεων δανείου και τις τυχόν τροποποιητικές πράξεις αυτής και στις παρεπόμενες εξασφαλίσεις αυτών.

Κατόπιν, η ως άνω εταιρία «Εταιρεία Ειδικού Σκοπού», ως ειδική διάδοχος των απαιτήσεων της «[REDACTED]» ανέθεσε δυνάμει του από [REDACTED].2021 Ιδιωτικού Συμφωνητικού Διαχείρισης Απαιτήσεων, το οποίο καταχωρήθηκε νόμιμα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών στις [REDACTED].2021 με αρ. πρωτ. [REDACTED].2021 στον τόμο [REDACTED] και με αύξοντα αριθμό [REDACTED] και του υπ' αρ. [REDACTED] 2021 Ειδικού Πληρεξουσίου του Συμβολαιογράφου Αθηνών [REDACTED], στην κυρίως παρεμβαίνουσα εταιρεία με την επωνυμία «[REDACTED]»

τη διαχείριση των ληξιπρόθεσμων απαιτήσεων της από δάνεια και πιστώσεις καταναλωτικής ή/και επιχειρηματικής πίστωσης, μεταξύ των οποίων ισχυρίστηκε ότι περιλαμβάνονται και οι επίδικες συμβάσεις χορήγησης πίστωσης δυνάμει στεγαστικού δανείου των εκκαλούντων, οι οποίες και συμπεριλαμβάνονται στην αίτηση Ν. 3869/2010 (στην Κατάσταση Πιστωτών), όπως τούτο προκύπτει από τα αποσπάσματα του Παραρτήματος της από [REDACTED].2021 Σύμβασης Εκχώρησης Απαιτήσεων, όπως αυτή καταχωρήθηκε νόμιμα στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών την [REDACTED].2021 με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED] 2020 στον τόμο [REDACTED] και αύξοντα αριθμό [REDACTED], εκ της οποίας μεταβίβασης των επίδικων απαιτήσεων δικαιολογείται και το έννομο συμφέρον της προαναφερόμενης εταιρείας προς άσκηση της παρούσας παρέμβασής, ως μη δικαιούχου διαδίκου και ως εντολοδόχου, ειδικής πληρεξουσίας, αντιπρόσωπου και αντικλήτου, της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «[REDACTED]», η οποία κατέστη ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας «[REDACTED]».

Δεν αποδείχθηκε, όμως στην υπό κρίση περίπτωση, ότι η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, κατέστη διαχειρίστρια των επίδικων συμβάσεων δανείων που καταρτίστηκαν μεταξύ των εκκαλούντων και αρχικών αιτούντων και των καθ' όν η αίτηση μετεχουσών πιστώτριων τράπεζων. Συγκεκριμένα η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα προσκομίζει και επικαλείται την υπ' αριθμ. Πρωτοκόλλου [REDACTED] 2021 περίληψη της δημοσίευσης της καταχώρησης της από [REDACTED] 2021 σύμβασης εκχώρησης απαιτήσεων μεταξύ της ανώνυμης

εταιρείας «[REDACTED]» και της ανώνυμης εταιρείας «[REDACTED]» του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, καθώς και αντίγραφα των σελίδων [REDACTED] και [REDACTED] του παραρτήματος -καταλόγου των τιτλοποιημένων δανείων που μεταβίβασε η πρώτη εφεσίβλητη στην την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία [REDACTED], στις οποίες αναγράφονται τα ονόματα των αιτούντων εκκαλούντων με αύξοντα αριθμό [REDACTED] 8, [REDACTED] 9 και [REDACTED] για τον πρώτο αιτούντα και αριθμό [REDACTED], και [REDACTED] και [REDACTED] για την δεύτερη αιτούσα καθώς και τους αριθμούς των συμβάσεων που κατήρτισαν αυτή με την πρώτη εφεσίβλητη και αποτελούν ενιαίο σώμα με την με αριθμό πρωτ. [REDACTED]-2021 δημοσίευσης περίληψης της από [REDACTED]-2021 σύμβαση εκχώρησης από το οποίο αποδεικνύεται η μεταβίβαση των επίδικων σε βάρος των καθ'ων στεγαστικών απαιτήσεων της αρχικής πιστώτριας ανώνυμης εταιρείας προς την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία [REDACTED] [REDACTED]. Πλην όμως, από κανένα προσκομιζόμενο στοιχείο δεν αποδεικνύεται ότι οι επίδικες απαιτήσεις οι οποίες περιλαμβάνονται στο εν λόγω προαναφερόμενο παράρτημα με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED] 1-[REDACTED]-2021 περίληψης δημοσίευσης της σύμβασης έχουν καταστεί αντικείμενο της σύμβασης διαχείρισης που καταρτίστηκε μεταξύ της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας και της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «[REDACTED]» [REDACTED] για την οποία προσκομίζεται η με αριθμό πρωτ. [REDACTED]-2021, δημοσίευση της περίληψης της από [REDACTED]-2021 σύμβασης διαχείρισης.

Περαιτέρω από το από [REDACTED] 2021 προσκομιζόμενο και επικαλούμενο Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων που καταρτίστηκε μεταξύ «[REDACTED]», στην υπό ενότητα (Δ) αναφέρει ότι δάνεια σημαίνει τα δάνεια και άλλες πιστωτικές συμβάσεις οι οποίες έχουν συναφθεί μεταξύ οποιουδήποτε οφειλέτη και της τράπεζας από τις οποίες απορρέουν απαιτήσεις χωρίς να εξειδικεύεται η εξουσία διαχείρισης της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας ως προς τις επίδικες συμβάσεις, ούτε στην με αριθμό πρωτ. .. σύμβαση, ούτε στο από [REDACTED]-2021 Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης απαιτήσεων, ούτε υπ'αριθμ. 4 [REDACTED] ειδικό πληρεξούσιο μεταξύ της «[REDACTED]» και της «[REDACTED]» [REDACTED]. Και στο προαναφερόμενο πληρεξούσιο στην υποενότητα 1 αναφέρεται ότι η «[REDACTED]» δίνει την εντολή στην διαχειρίστρια εταιρία [REDACTED]

» να προβαίνει στις αναλυτικά παρακάτω αναφερόμενες ενέργειες για «τα δάνεια και τις απαιτήσεις» χωρίς να γίνεται αναφορά ότι η εντολή αφορά «όλα τα δάνεια» ή «όλες τις απαιτήσεις» τις οποίες αυτή απέκτησε από την πρώτη εφεσίβλητη «
». Εξάλλου, στην περίληψη δημοσίευσης της σύμβασης διαχείρισης αναγράφεται ότι μεταβιβάζονται «Όλες οι υπηρεσίες είσπραξης και εν γένει διαχείρισης τιτλοποιούμενων απαιτήσεων από συμβάσεις, καταναλωτικών, στεγαστικών επιχειρηματικών, και άλλων δανείων...», χωρίς περαιτέρω συγκεκριμενοποίηση αυτών, όπως προαναφέρθηκε, ενώ η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα δεν προσκομίζει παράρτημα της σύμβασης διαχείρισης στο οποίο να καταχωρίζονται οι επίδικες στεγαστικές συμβάσεις. Δεν αναγράφεται ότι μεταβιβάζονται «όλες οι υπηρεσίες είσπραξης και εν γένει διαχείρισης τιτλοποιούμενων απαιτήσεων» από «όλες τις μεταβιβασθείσες συμβάσεις, καταναλωτικών, στεγαστικών επιχειρηματικών, και άλλων δανείων...», ούτε προκύπτει ότι οι επίδικες στεγαστικές συμβάσεις που κατήρτισαν οι εκκαλούντες με την αρχική πιστώτρια περιλαμβάνονται στην σύμβαση διαχείρισης, μεταξύ της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας και της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «
» επομένως, από κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύεται ότι η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα διαχειρίζεται τις επίδικες απαιτήσεις και για αυτό το λόγο θα πρέπει να απορριφθεί ως κατ'ουσία αβάσιμη η αυτοτελούς πρόσθετη παρέμβαση.

IV.) Υπό στοιχείο (B) ΤΗΣ ΑΥΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ.

IV. α) Στην προκείμενη περίπτωση, στο παρόν Δικαστήριο κατά την εκφώνηση της υπό κρίση έφεσης εμφανίσθηκε η δικηγόρος του ΔΣ Αθηνών,
 η οποία με προφορική της δήλωση, που καταχωρήθηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, αλλά και με τις προτάσεις του, δήλωσε ότι η εδρεύουσα στην Αθήνα ανώνυμη εταιρία ειδικού σκοπού με επωνυμία «
» ασκεί αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της Τράπεζας
 στην παρούσα δίκη, για το λόγο ότι έχει καταστεί μη δικαιούχος και μη υπόχρεος διάδικος και δη νόμιμη διαχειρίστρια των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας με την επωνυμία «
», η οποία έχει καταστεί εν επιδικία ειδική διάδοχος

της δεύτερης εφεσίβλητης ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [REDACTED].

Οι απαιτήσεις δε αυτές, τις οποίες στο πλαίσιο τιτλοποίησης απαιτήσεων η καθ'ής η αίτηση και νυν εφεσίβλητη και υπερ της η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση εφεσίβλητη τράπεζα είχε αρχικά μεταβιβάσει δυνάμει της από [REDACTED] 2018 Σύμβασης Πώλησης Μεταβίβασης Απαιτήσεων, που δημοσιεύθηκε στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED] 2018, στην εταιρεία με την επωνυμία [REDACTED] η οποία μεταβίβασε δυνάμει της από [REDACTED] 2018 Συνοπτικής Σύμβασης Πώλησης και Μεταβίβασης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων που δημοσιεύθηκε στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED] -2018 στην εταιρεία με την επωνυμία [REDACTED] η οποία ανέθεσε την διαχείριση των απαιτήσεων και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις υπ' αριθμ. [REDACTED] συμβάσεις χορήγησης καταναλωτικών δανείων και των προσωπικών και εμπράγματων εξασφαλίσεων αυτής στην μονοπρόσωπη ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «[REDACTED]» δυνάμει της από [REDACTED] 2018 συμφωνίας, και του υπ' αριθμ. [REDACTED] 2021 Ειδικού Πληρεξουσίου της Συμβολαιογράφου [REDACTED]. Στην συνέχεια στις [REDACTED] 2022 καταχωρίστηκε το Γ.Ε.Μ.Η. η με αριθμό [REDACTED] 022 απόφαση της υπηρεσίας ΓΕΜΗ με την οποία εγκρίθηκε η τροποποίηση του καταστατικού της εταιρείας «[REDACTED]» και επήλθε αλλαγή της επωνυμίας της σε «[REDACTED]».

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, λαμβανόμενων υπόψη και όσων αναπτύχθηκαν αναλυτικά στη νομική σκέψη που προηγήθηκε, η προαναφερόμενη ένδικη αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της δεύτερης εφεσίβλητης η οποία ασκείται από τη διαχειρίστρια της ένδικης απαίτησης και ως εκ τούτου νομιμοποιούμενη μη δικαιούχο διάδικο (άρθρο 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015), παραδεκτά και νόμιμα, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 31, 80, 83, 225 παρ. 2 εδ. β', 325, 741, 752 παρ. 2 ΚΠολΔ και 54 παρ. 1 εδ. β' ΠτΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 15 του ν. 3869/2010, εισάγεται ενώπιον του παρόντος, τοπικά και υλικά αρμόδιου, Δικαστηρίου, με τον τρόπο που εκτέθηκε παραπάνω, με προφορική δηλ. δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσας, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και εξειδικεύτηκε με τις προτάσεις, που κατέθεσε επί της έδρας, προκειμένου να

συζητηθεί, κατά την προκειμένη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, κατά την οποία εκδικάζεται και η υπό κρίση έφεση, με την οποία συνεκδικάζεται, λόγω της συνάφειας αυτών, διότι αφορούν στην ίδια πρωτόδικη απόφαση, υπάγονται στην ίδια διαδικασία, πρόκειται για τους ίδιους διαδίκους, η διαφορά των οποίων πηγάζει από την αυτή έννομη σχέση, και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, επέρχεται δε, επιπλέον, μείωση των εξόδων (άρθρα 741, 524 παρ. 1 και 246 ΚΠολΔ) πρέπει όμως να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη διότι, δεν αποδείχθηκε ότι η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, κατέστη διαχειρίστρια των επίδικων απαιτήσεων που απορρέουν από συμβάσεις χορήγησης καταναλωτικών δανείων που καταρτίστηκαν μεταξύ των εκκαλούντων και των καθ'ων η αίτηση μετεχουσών πιστωτριών τράπεζων, και οι οποίες απαιτήσεις μεταβιβάστηκαν, όπως προεκτέθηκε, στην προαναφερόμενη ανώνυμη εταιρεία ειδική διάδοχο της [REDACTED]».

Συγκεκριμένα η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα προσκομίζει και επικαλείται την με αριθμό 56/23-3-2018 πρωτοκόλλου καταχώριση του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών των περιλήψεων των δημοσιεύσεων των συμβάσεων πώλησης μεταξύ της ανώνυμης εταιρείας [REDACTED]» και της ανώνυμης εταιρείας [REDACTED]», και την με αριθμό πρωτοκόλλου [REDACTED]-2018 καταχώριση σύμβαση πώλησης μεταξύ της τελευταίας και της [REDACTED]». Σε όλες τις προαναφερόμενες περιλήψεις αναφέρεται ότι οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις εξειδικεύονται στο επισυναπτόμενο της περίληψης παράρτημα, χωρίς όμως να προσκομίζεται απόσπασμα ή βεβαίωση του Υποθηκοφυλακείου περί κατάθεσης του Παραρτήματος με τα ονοματεπώνυμα οφειλετών, αριθμούς δανείων και μεταβιβαζομένων απαιτήσεων, ούτε έστω αντίγραφα σελίδων του Παραρτήματος, επικυρωμένες ως προς τη γνησιότητά τους από το αρμόδιο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών, στο οποίο να αναγράφονται οι αιτούντες, νυν εκκαλούντες ως οφειλέτες και οι επίδικες απαιτήσεις. Επίσης ομοίως, δεν προσκομίζεται παράρτημα συνημμένο με αριθμό πρωτοκόλλου της [REDACTED]-2018 καταχώρισης στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών της Σύμβασης Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων δυνάμει της οποίας η ανώνυμη εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία [REDACTED]» ανέθεσε στην αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα [REDACTED]» η οποία μετονομάστηκε σε «[REDACTED] Γ [REDACTED]» από το οποίο να προκύπτει η

ανάθεση της διαχείρισης των επίδικων απαιτήσεων στην αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα. Η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα προσκομίζει μόνο δύο έγγραφα, έκδοσης της ίδιας με αριθμ. πρωτοκόλλου [REDACTED] 2022 προς τους αιτούντες στα οποία αναφέρει ότι έχει καταστεί διαχειρίστρια των απαιτήσεων της [REDACTED] σε βάρος τους, τα οποία ενημερώνουν τους εκκαλούντες για το ύψος των οφειλών τους και περιέχουν πίνακα με την περιγραφή των οφειλών αυτών, χωρίς να προκύπτει ότι αυτή η εκτύπωση αποτελεί απόσπασμα του συνημμένου στην προαναφερόμενη Σύμβαση Μεταβίβασης παραρτήματος. Οι εκτυπώσεις των πινάκων αυτών, δεν είναι επικυρωμένες από το Ενεχυροφυλακείο, και δεν προκύπτει η συνέχειά τους με τις προαναφερόμενες Συμβάσεις Μεταβίβασης και Διαχείρισης.

Συνεπώς, δεν αποδείχθηκε αφενός, η μεταβίβαση των επίδικων απαιτήσεων στην [REDACTED], αφετέρου, η ανάθεση διαχείρισης από αυτή την τελευταία στην υπό στοιχείο β αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα. Εξάλλου, από το γεγονός ότι οι απαιτήσεις της αρχικής πιστώτριας σε βάρος των εκκαλούντων χωρίζονται σε απαιτήσεις από στεγαστικά δάνεια και σε απαιτήσεις από καταναλωτικά δάνεια εκ των οποίων τις πρώτες, η αρχική πιστώτρια τράπεζα [REDACTED] μεταβίβασε στην [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (πρώτη αυτοτελώς παρεμβαίνουσα) και τις δεύτερες στην [REDACTED] [REDACTED], επιβεβαιώνει το προαναφερόμενο συμπέρασμα σχετικά με την έλλειψη συγκεκριμενοποίησης των επίδικων απαιτήσεων των οποίων την διαχείριση ισχυρίζονται ότι ανέλαβαν οι αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσες και στην οποία θεμελιώνουν το έννομο συμφέρον παρέμβασής τους στην παρούσα δίκη. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί και η υπό στοιχείο (B) αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση ως κατ' ουσία αβάσιμη.

V. α) Οι εκκαλούντες, με τις με αριθμούς κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] 013 και [REDACTED] 2013 αιτήσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, στην οποία επικαλούμενοι έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους έναντι των καθ' όν η αίτηση πιστωτριών τραπεζών, όπως οι οφειλές αυτές αναλυτικά αναφέρονται στις αιτήσεις ζήτησαν την ρύθμισή τους από το δικαστήριο, κατά το προτεινόμενο σχέδιο, άλλως κατά την κρίση του δικαστηρίου και την εξαίρεση από την ρευστοποίηση του ακινήτου που χρησιμοποιούν ως κύρια κατοικία τους.

Επί της αίτησης εκδόθηκε η με αριθμό [REDACTED] 2019 εκκαλουμένη οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών δυνάμει της οποίας κηρύχθηκε απαράδεκτη η συζήτηση της αίτησης ως προς την τρίτη καθ'ης πιστώτρια ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «[REDACTED]», συνεκδικάστηκαν οι αιτήσεις ερήμην της δεύτερης και της τρίτης εκ των καθ'ων η αίτηση (ως προς την υπ'αριθ. [REDACTED] 2013 αίτηση), της δεύτερης εκ των καθ'ων η αίτηση (ως προς την υπ'αριθ. [REDACTED] 2013 αίτηση) και κατ' αντιμωλία των λοιπών κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, δυνάμει της οποίας κρίθηκαν οι αιτήσεις, ορθά, ορισμένες απορριπτομένων των αντίθετων ισχυρισμών των μετέχουσων πιστωτριών και νόμιμες στηριζόμενες στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, και στην συνέχεια δεκτής γενομένης της ένστασης δόλιας περιέλευσης των αιτούντων σε αδυναμία πληρωμής, απορρίφθηκαν οι αιτήσεις, ως κατ' ουσία αβάσιμες.

V. β) Κατά της εκκαλουμένης απόφασης στρέφονται με την υπό κρίση έφεση οι αμφότεροι οι αιτούντες -εκκαλούντες παραπονούμενοι με τους αναλυτικά αναφερόμενους στο δικόγραφο αυτής λόγους έφεσης για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων και ζητούν να γίνει δεκτή η έφεσή τους και αφού εξαφανιστεί η εκκαλουμένη να δικαστούν οι αιτήσεις από το παρόν δικαστήριο και να γίνουν αυτές δεκτές ως κατ' ουσία βάσιμες.

VI. α) Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του Ν. 3869/2010: «Η εισοδηματική στενότητα, τα υψηλά επιτόκια στο χώρο ιδίως της καταναλωτικής πίστης, οι επιθετικές πρακτικές προώθησης των πιστώσεων, ατυχείς προγραμματισμοί, απρόβλεπτα γεγονότα στη ζωή των δανειοληπτών (απώλεια εργασίας κ.α.), αποτέλεσαν παράγοντες που, δρώντας υπό την απουσία θεσμών συμβουλευτικής υποστήριξης των καταναλωτών σε θέματα υπερχρέωσης, συνέβαλαν ανενόχλητα στην αυξανόμενη υπερχρέωση νοικοκυριών που, αδυνατώντας εν συνεχεία να αποπληρώσουν τα χρέη τους, υπέστησαν και υφίστανται, τις αλυσιδωτά επερχόμενες καταστροφικές συνέπειες της. Σημαντικό μέρος των πολιτών έχει οδηγηθεί σήμερα στην περιθωριοποίηση, καθώς, μη διαθέτοντας σοβαρή αγοραστική δύναμη και δυνατότητα απεγκλωβισμού από την υπερχρέωση, δεν είναι σε θέση να σχεδιάσει τη συμμετοχή του στην οικονομική και κοινωνική ζωή. Η υπερχρέωση αναδεικνύεται πλέον ως ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά προβλήματα και στη χώρα μας και ως σύγχρονο κοινωνικό κράτος δικαίου έχουμε καθήκον να αντιμετωπίσουμε. Κανείς δεν μπορεί πια να αγνοεί την αδήριτη ανάγκη να δοθεί η πραγματική δυνατότητα στους υπερχρεωμένους καταναλωτές και επαγγελματίες να πραγματοποιήσουν πλέον ένα νέο οικονομικό ξεκίνημα στη ζωή τους... Η δυνατότητα της ρύθμισης, για το φυσικό πρόσωπο των χρεών του, με απαλλαγή από αυτά

βρίσκει τη νομιμοποίηση της ευθέως στο ίδιο κοινωνικό κράτος δικαίου, που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μία χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία, άλλωστε, και οι πιστωτές δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος. Μία τέτοια αλλαγή χρεών δεν παύει όμως να εξυπηρετεί και το ευρύτερο γενικό συμφέρον, καθώς οι πολίτες επανακτούν ουσιαστικά μέσω των εν λόγω διαδικασιών την αγοραστική τους δύναμη προάγοντας την οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα... στόχος των εν λόγω διατάξεων είναι η επανένταξη του υπερχρεωμένου πολίτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή με την επανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας που συνεπάγεται η εξάλειψη των χρεών που αδυνατεί να αποπληρώσει. Η συλλογική ικανοποίηση των πιστωτών αποβλέπει εν προκειμένω στη δυνατότητα μιας δεύτερης ευκαιρίας στο υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο για ένα νέο οικονομικό ξεκίνημα, χωρίς τα ανυπέρβλητα βάρη του παρελθόντος, με τη δυνατότητα απαλλαγής από υπερχρεώσεις που έχει αναλάβει, εφόσον για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα εξαντλήσει τις δυνατότητες ικανοποίησης των πιστωτών του. Η (μερική έστω) ικανοποίηση των πιστωτών από το εισόδημα του οφειλέτη για μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο προβάλλει ως δοκιμασία και επίδοση του οφειλέτη προκειμένου να επιτύχει με το πέρας αυτής το ευεργετικό αποτέλεσμα της απαλλαγής των χρεών. Το νομοσχέδιο δίνει μία ρεαλιστική προοπτική απεγκλωβισμού από τα χρέη σε όλους τους υπερχρεωμένους πολίτες. Διασφαλίζει στα υπερχρεωμένα νοικοκυριά που θα θελήσουν να αξιοποιήσουν τις ρυθμίσεις του σχεδίου νόμου ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής διαβίωσης. Με μία πρωτοποριακή ρύθμιση λαμβάνει ιδιαίτερη μέριμνα για τη διατήρηση και προστασία της κύριας κατοικίας των οφειλετών, αφού επιτρέπει σε αυτούς να την εξαιρέσουν από την ρευστοποίηση της περιουσίας τους.»

Η αιτιολογική έκθεση του Ν. 3869/2010 καθορίζει την ερμηνευτική προσέγγιση των διατάξεων του, η οποία πρέπει να είναι σταθερά προσηλωμένη στον σκοπό στήριξης και απεγκλωβισμού των ασθενέστερων πολιτών και ιδίως αυτών οι οποίοι θυματοποιήθηκαν από τις επιθετικές κερδοσκοπικές πρακτικές των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων οι οποίες προκάλεσαν με την ανοχή και τους σκόπιμα πλημμελείς και ανεπαρκείς ελεγκτικούς μηχανισμούς εκ μέρους των πολιτειακών ηγεσιών την παγκόσμια οικονομική κρίση οδηγώντας μια μεγάλη μερίδα δανειοληπτών στην οικονομική τους εξόντωση και την στέρηση της κύριας κατοικίας τους.

V. β) Κατά το άρθρο 8 παρ.2 του Ν.3869/2010 η δικαστική ρύθμιση των χρεών του οφειλέτη που έπεται α) της προσπάθειας του εξωδικαστικού (για τις αιτήσεις που κατατέθηκαν προ του Ν.4161/2013) ή προδικαστικού συμβιβασμού (για τις αιτήσεις που κατατέθηκαν μετά το Ν.4161/2013) και β) της έρευνας του ενδεχόμενου αιτήματος και των προϋποθέσεων

δικαστικού συμβιβασμού. Αν ο συμβιβασμός σε οποιοδήποτε στάδιο της δίκης δεν επέλθει, ο δικαστής προχωρά στην εκδίκαση της αίτησης, στον κατ'ουσίαν έλεγχο της και στη ρύθμιση των οφειλών με δικαστική απόφαση (βλ. Ι.Βενιέρης - Θ.Κατσάς, Εφαρμογή του Ν.3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα, έκδ.2016, σελ.471). Η εκδίκαση της αίτησης προϋποθέτει τον έλεγχο των ουσιαστικών προϋποθέσεων κατά το άρθρο 8 παρ.1 σε συνδυασμό με το άρθρο 1 (εξέλεγχση απαιτήσεων, πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 1 για τη ρύθμιση των οφειλών και απαλλαγή του οφειλέτη [φυσικό πρόσωπο, χωρίς πτωχευτική ικανότητα, έλλειψη δόλου στο πρόσωπο του, μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών]) και η ρύθμιση των χρεών του λαμβάνει χώρα από το δικαστή αφού ληφθούν υπόψη α) τα εισοδήματα του οφειλέτη και της συζύγου του, β) τα περιουσιακά στοιχεία του ίδιου, τα οποία ενδεχομένως μέσω εκμετάλλευσης ή ρευστοποίησης θα προκαλέσουν ρευστότητα αποπληρωμών προς τους πιστωτές και θα συμβάλλουν στην ικανοποίηση των πιστωτών ως αντίβαρο στις μηνιαίες καταβολές επί τρία μέχρι πέντε έτη (τρία έτη μετά την τροποποίηση εκ του Ν.4336/2015) και γ) τις βιοτικές ανάγκες του οφειλέτη και της οικογένειάς του και δη των προστευόμενων μελών της.

VI. γ) Εξάλλου, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 εδάφ. α' και β' του ίδιου νόμου, ο οφειλέτης έχει την υποχρέωση να υποβάλει ειλικρινή δήλωση για τα περιουσιακά στοιχεία και εισοδήματά του, τόσο κατά την διαδικασία που αρχίζει με την υποβολή της αιτήσεως της παραγράφου 1 του άρθρου 4 όσο και κατά την περίοδο ρύθμισης των οφειλών. Η παράβαση των υποχρεώσεων αυτών, εφόσον έγινε από δόλο ή βαριά αμέλεια, έχει ως συνέπεια, με την επιφύλαξη τυχόν ποινικής ευθύνης, την απόρριψη του αιτήματος για ρύθμιση οφειλών με απαλλαγή σύμφωνα με το άρθρο 8 ή την έκπτωση από την ρύθμιση οφειλών και την απαλλαγή που έχει ήδη αποφασιστεί και μέχρι 2 έτη μετά την επέλευσή της, ενώ νέα αίτηση μπορεί να υποβληθεί μετά την πάροδο 2 ετών από την τελεσίδικη απόρριψη της προηγούμενης αιτήσεως ή την τελεσιδικία της αποφάσεως για την έκπτωση. Την παράβαση αυτή μπορεί να επικαλεστεί οποιοσδήποτε πιστωτής μέσα σε ένα έτος από τη στιγμή που πληροφορήθηκε τη διάσταση της πραγματικής καταστάσεως του οφειλέτη σε σχέση με εκείνη που δηλώθηκε. Μολονότι ο νόμος κάνει λόγο για "αίτηση" του πιστωτή, είναι δεδομένο ότι, αν βρίσκεται σε εκκρεμότητα η αίτηση του άρθρου 4, ο ισχυρισμός αυτός μπορεί να προβληθεί κατ' ένσταση μέχρι την περάτωση της συζητήσεως ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (άρθρο 745 Κ.Πολ.Δικ.). Ειδικότερα, παραβίαση του καθήκοντος ειλικρίνειας υπάρχει αν ο οφειλέτης, από δόλο ή βαριά αμέλεια, αποκρύπτει εισοδήματα από οποιαδήποτε πηγή και αν προέρχονται ή περιουσιακά στοιχεία, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να εμφανίζεται μειωμένων οικονομικών δυνατοτήτων και έτσι να πετύχει παράνομα μειωμένη ικανοποίηση

των πιστωτών του, εκτός βέβαια αν η παράλειψη αυτή είναι εντελώς ασήμαντη και επουσιώδης, όπως θα εκτεθεί παρακάτω.

VI. δ) Με τη διάταξη του άρθρου 1 του ν. 3869/2010, όπως αυτός ισχύει μετά την τροποποίησή του με τον ν. 4346/2015, ορίζεται: «Φυσικά πρόσωπα που στερούνται πτωχευτικής ικανότητας υπό την έννοια του άρθρου 2 του ν. 3588/2007 και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους, δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο Δικαστήριο αίτηση για τη ρύθμιση των οφειλών τους κατά τις διατάξεις του παρόντος νόμου. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής. Απαλλαγή του οφειλέτη σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου από τα χρέη του, όπως αυτά περιγράφονται στην αίτηση της παραγράφου 1 του άρθρου 4 επιτρέπεται μόνο μία φορά. Απαίτηση πιστωτή, η οποία δεν έχει συμπεριληφθεί στην αίτηση δεν επηρεάζεται από τη διαδικασία διευθέτησης των οφειλών του αιτούντος κατά τον παρόντα νόμο. 2. Στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου εμπίπτει το σύνολο των οφειλών των προσώπων της παραγράφου 1 προς τους ιδιώτες». Ακολουθώντας, στις διατάξεις των άρθρων 2, 3 και 4 του ίδιου νόμου, όπως αυτά ισχύουν, γίνεται αναφορά στη διαδικασία συμβιβασμού, στο αρμόδιο Δικαστήριο και στην κατάθεση των εγγράφων στη γραμματεία του Δικαστηρίου και ιδίως της αίτησης, για την έναρξη της διαδικασίας ενώπιον αυτού. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111 παρ 2, 118, 216 παρ. 1 ΚΠολΔ 741 και 747 παρ 2 ΚΠολΔ και 1 και 4 του ν. 3869/2010, όπως ισχύει, προκύπτει ότι το δικόγραφο της αιτήσεως κατά τη διαδικασία αυτήν πρέπει να περιέχει εκτός των άλλων και ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς κατά τρόπο σαφή, ορισμένο και ευσύνοπτο.

VI. ε) Με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 1 Ν. 3869/2010 ορίζεται ότι: «Φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους, δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4, για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και την απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής». Σύμφωνα με τη παραπάνω διάταξη απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ο Ν. 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταίσματος, προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίσθηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια

υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταίσματος, τον δόλο και την αμέλεια. Ενώ, όμως, δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και στη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 παρ. 1 ΠΚ, που ορίζει ότι: «Με δόλο (πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης. Επίσης, όποιος γνωρίζει ότι από την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει τον δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που «θέλει» την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει όμως ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξεώς του και, παρά ταύτα, δεν αφίσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξεώς του και το «αποδέχεται». Περαιτέρω από τη διατύπωση της παρ. 1 εδ. α' του άρθρου 1 Ν. 3869/2010 προκύπτει ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά τον χρόνο ανάληψης της οφειλής όσο και κατά τον χρόνο μετά την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο είτε είναι αρχικός είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στη περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 Ν. 3869/2010, ο οφειλέτης ενεργεί δολίως, όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνο, ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωσή του, με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως, είτε γνώριζε, κατά την ανάληψη των χρεών, ότι [είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους, είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, η συνεπεία του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανισθεί μετά την ανάληψη του χρέους, αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή αναλαμβάνοντας το χρέος γνωρίζει ότι, με βάση τα εισοδήματά του και τις εν γένει ανάγκες του δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχόμενου δόλου συντρέχει όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο, ότι ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγούσε σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών

και παρά ταύτα αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, σε μια δανειακή σύμβαση υφίσταται κατ' ουσίαν αποδοχή από τον δανειολήπτη της προβλεπόμενης αδυναμίας του να αποπληρώσει το ειλημμένο δάνειο, όταν έχοντας γνώση της πρόδηλης αναντιστοιχίας των εισοδημάτων του προς τις οφειλές του, την αποπληρωμή των οποίων με ίδια πρωτοβουλία αναλαμβάνει και σταθμίζοντας τη διακινδύνευση των οικονομικών συμφερόντων, τόσο του ίδιου, όσο και του πιστωτή του, με το επιδιωκόμενο όφελος, το οποίο θα καρπωθεί, εφόσον πραγματοποιηθεί ο κίνδυνος, προβαίνει στη σύναψη της σχετικής δανειακής συμβάσεως, επειδή κρίνει ότι η σκοπούμενη για αυτόν ωφέλεια από τη χρήση των δανειακών κεφαλαίων σαφώς υπερέρχει των συνεπειών που επαπειλούνται από την επέλευση του κινδύνου. Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος ή η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στη πρόθεσή του και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων, κατά τα ανωτέρω, αντικειμενικών στοιχείων. Τέλος, όπως προκύπτει από τη πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν.3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (άρθρο 262 παρ. 1 ΚΠολΔ) και να τον αποδείξει (ΑΠ 90/2020, ΑΠ 53/2020, ΑΠ 208/2020, ΑΠ 400/2020, ΑΠ 426/2019, ΑΠ 634/2019, ΑΠ 1174/2019, ΑΠ 286/2017, ΑΠ 153/2017, ΜΠΚορ 85/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Όπως προκύπτει από τη πρόβλεψη του εδ. β' της παρ. 1 του ίδιου άρθρου 1 Ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υποθέσεως δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και για αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (άρθρο 262 παρ. 1 ΚΠΔ) και να τον αποδείξει.

VI. στ) Το δικαστήριο προκειμένου να κανονίσει τις μηνιαίες καταβολές της ρύθμισης, λαμβάνει υπ' όψιν τις βιοτικές ανάγκες του ίδιου του οφειλέτη και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του (π.χ. της συζύγου, των ανηλίκων τέκνων ή των ενηλίκων σπουδαστών, των στρατιωτών κ.λπ.). Οι βιοτικές ανάγκες προσδιορίζονται βάσει

της ηλικίας του οφειλέτη και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του και της κατάστασης της υγείας του ιδίου και των μελών της οικογένειάς του εν συναρτήσει με τα εισοδήματα του. Το περιεχόμενο των βιοτικών αναγκών περιλαμβάνει στοιχειώδη έξοδα ιδίως για την τροφή, την ένδυση, την υπόδηση, την οίκηση (ενοίκιο, κοινόχρηστα, επισκευές/συντήρηση), τη θέρμανση, την υδροδότηση και τον ηλεκτροφωτισμό, τη μετακίνηση και για όσα είναι αναγκαία ως προς τη συντήρηση, ανατροφή, εκπαίδευση, ψυχαγωγία, και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ασφάλιση ή νοσηλεία του οφειλέτη και της οικογένειάς του (βλ. Ι. Βενιέρης - Θ.Κατσάς, ό.π., σελ.493). Τέλος, ενόψει της ειδικής διάταξης του άρθρου 765 ΚΠολΔ, στην εκούσια δικαιοδοσία δεν εφαρμόζεται η αρχή της «συγκέντρωσης» των ισχυρισμών και του «άνευ επικουρίας δικάζεσθαι», αφού ρητά προβλέπεται, με την προαναφερόμενη διάταξη, η δυνατότητα των διαδίκων να υποβάλουν νέους πραγματικούς ισχυρισμούς, όπως και να προσκομίσουν και νέα αποδεικτικά μέσα, χωρίς κανέναν περιορισμό στην κατ' έφεση δίκη, ανεξαρτήτως αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 269 και 527 ΚΠολΔ (βλ. ΑΠ 2270/2014 ΕφΑΔ 2015.354, ΑΠ1417/2012 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσ 2413/1990 Αρμ 1991, ΜΠρΑΘ 722/2017 ΤΝΠ Νόμος, Ι.Βενιέρης - Θ.Κατσάς, ό.π., σελ.655, Μιχ. Μαργαρίτης - Αντ.Μαργαρίτη, ΕρμΚΠολΔ τομ.ΙΙ, έκδ. 2018, άρθ.765, αριθ.1 σελ.276, Β. Βαθρακοκοίλη, Η έφεση, έκδ. 2015, σελ. 498). Περαιτέρω, με το άρθρο 744 ΚΠολΔ εισάγεται απόκλιση από τη ρύθμιση του άρθρου 106 του ίδιου Κώδικα, και έτσι καθιερώνεται για τις υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας το ανακριτικό σύστημα, που παρέχει στο δικαστήριο ελευθερία αυτεπάγγελτης ενέργειας και πρωτοβουλίας συλλογής του αποδεικτικού υλικού και εξακρίβωσης των πραγματικών γεγονότων που ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης. Η ειδική αυτή ρύθμιση καταλαμβάνει τις γνήσιες και μη γνήσιες υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, δηλαδή και εκείνες τις ιδιωτικές διαφορές που ο νόμος παραπέμπει για εκδίκαση στην ειδική αυτή διαδικασία, λόγω της απλότητας και συντομίας από την οποία κυριαρχείται.

VI. ζ) Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το ν. 4161/2013, το οποίο εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, "Ο οφειλέτης μπορεί να υποβάλει στο δικαστήριο πρόταση εκκαθάρισης, ζητώντας να εξαιρεθεί από την εκποίηση βεβαρημένο ή μη, με εμπράγματα ασφάλεια ακίνητο, που χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του, εφόσον τούτο δεν υπερβαίνει το προβλεπόμενο από τις ισχύουσες διατάξεις όριο αφορολόγητης απόκτησης πρώτης κατοικίας, προσαυξημένο κατά πενήντα τοις εκατό. Στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο ρυθμίζει την ικανοποίηση απαιτήσεων των πιστωτών σε συνολικό ποσό που μπορεί να ανέρχεται μέχρι και στο ογδόντα τοις εκατό (80%) της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου της κύριας κατοικίας. Η ρύθμιση

μπορεί να προβλέπει και περίοδο χάριτος. Η εξυπηρέτηση της οφειλής γίνεται με επιτόκιο που δεν υπερβαίνει αυτό της ενήμερης οφειλής ή το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυε σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος κατά τον τελευταίο μήνα για τον οποίο υφίσταται μέτρηση, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, ή σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, και χωρίς ανατοκισμό. Οι απαιτήσεις των πιστωτών που έχουν εμπράγματη ασφάλεια στο ακίνητο ικανοποιούνται προνομιακά από τις καταβολές του οφειλέτη με βάση την παρούσα παράγραφο". Σύμφωνα με τη γνώμη που επικράτησε στο Δικαστήριο, από την απολύτως σαφή γραμματική και μόνο διατύπωση της ως άνω διάταξης, η οποία αναφέρεται "σε συνολικό ποσό που μπορεί να ανέρχεται μέχρι και στο ποσοστό ογδόντα τοις εκατό (80%) της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου της κύριας κατοικίας" και όχι "σε συνολικό ποσό που ανέρχεται στο ογδόντα τοις εκατό (80%) της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου της κύριας κατοικίας" συνάγεται ευθέως ότι το ποσό των απαιτήσεων που μπορεί με τον τρόπο αυτό να ικανοποιηθεί, ως αντάλλαγμα, δύναται να ανέρχεται σε ποσοστό 80% της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου της κύριας κατοικίας κατ' ανώτατο ύψος και όχι κατά κατώτατο. Επομένως, σύμφωνα με την ίδια γνώμη, το ποσό των απαιτήσεων που μπορεί με τον τρόπο αυτό να ικανοποιηθεί, ως αντάλλαγμα, δύναται να ανέρχεται και σε ποσοστό κατώτερο του 80% της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου της κύριας κατοικίας. Και ναι μεν ο νόμος δεν παραθέτει στη συνέχεια, ειδικά κριτήρια για τον καθορισμό του ύψους των μηνιαίων καταβολών για το χρέος αυτό, που επιβάλλεται στον οφειλέτη ως πρόσθετο, ώστε να επωφεληθεί από την εξαίρεση της εκποίησης της κύριας κατοικίας, πλην όμως τα κριτήρια αυτά συνάγονται με συστηματική ερμηνεία από την ανάλογη ρύθμιση του άρθρου 8 παρ. 5 του ν. 3869/2010, και είναι ιδίως, η χρόνια ανεργία χωρίς υπαιτιότητα του οφειλέτη, σοβαρά προβλήματα υγείας, ανεπαρκές εισόδημα για την κάλυψη στοιχειωδών βιοτικών αναγκών του οφειλέτη ή άλλοι λόγοι ίδιας τουλάχιστον βαρύτητας. Η από την προεκτεθείσα διάταξη προβλεπόμενη εξαίρεση της κύριας κατοικίας του οφειλέτη από τη ρευστοποίηση, η οποία άλλωστε δεν παρέχεται σε όλους τους οφειλέτες, αλλά σε αυτούς που η αξία της κατοικίας τους δεν υπερβαίνει ένα όριο, εκπορεύεται καταρχάς από την ανάγκη προστασίας του, ώστε να αποκατασταθεί γενικά η κοινωνική συνοχή (που αποτελεί πάντοτε σκοπό του θετού δικαίου), η οποία έχει διαρραγεί, λόγω του μεγάλου αριθμού ιδιωτών οφειλετών στο κοινωνικό πεδίο των συμβατικών εννόμων σχέσεων προς πιστωτικά ιδρύματα, αλλά και ειδικά, ώστε να παρασχεθεί η δυνατότητα σε έκαστο υπερχρεωμένο κοινωνό (φυσικό πρόσωπο), να

αποτελέσει εκ νέου δυναμικό παράγοντα της οικονομικής - συναλλακτικής κοινωνίας. Δικαιολογείται, όμως, ειδικότερα από την ανάγκη προστασίας της κύριας κατοικίας του, η οποία, υπό την έννοια της οικογενειακής στέγης, ως κοινωνικό αγαθό, απολαμβάνει συνταγματικής προστασίας, κατ' άρθρο 21 του Συντάγματος (ΑΠ 12/2020 Δημ: Τνδ: Νόμος).

VI. ζ) Estoppel (Εστοππέλ) καλείται η δικαϊκή αρχή σύμφωνα με την οποία ένα φυσικό, ή νομικό πρόσωπο δεν επιτρέπεται να αρνηθεί, ή να επικαλεστεί γεγονός, ή περιστατικό το οποίο είναι αντίθετο σε περιστατικά, τα οποία εμφανίζονταν ως αληθινά εξαιτίας των δικών του πράξεων, ή ισχυρισμών και διαβεβαιώσεων ή πράξεων αυτών που το αντιπροσωπεύουν, ή πράξεων των δικαστικών, ή νομοθετικών αρχών. Πρόκειται για την αρχή ότι όποιος παρακινήσει άλλον να δείξει εμπιστοσύνη σε ορισμένη κατάσταση και να ενεργήσει αναλόγως δεν μπορεί να επικαλεστεί υπέρ αυτού μεταβολή της κατάστασης αυτής).

Με άλλα λόγια η αρχή του εστοππέλ εμποδίζει κάποιον να επικαλεστεί υπέρ του δικαίωμα το οποίο είναι αντίθετο με αυτά τα οποία προγενέστερα είχε ισχυριστεί. Η αρχή του εστοππέλ αποτελεί αρχή και του ουσιαστικού και του δικονομικού δικαίου.

Προκειμένου να ενεργοποιηθεί η αρχή του εστοππέλ πρέπει να πληρούνται τρεις προϋποθέσεις.

- 1) Εμφάνιση γεγονότων, ή παρουσίαση γεγονότων, ισχυρισμοί (διαβεβαιώσεις) από κάποιο νομικό, ή φυσικό πρόσωπο σε κάποιον άλλο (δεύτερο) πρόσωπο.
- 2) Το δεύτερο αυτό πρόσωπο πρέπει να έχει προβεί σε ενέργειες βασιζόμενο στους ισχυρισμούς και στις διαβεβαιώσεις και
- 3) Οι ενέργειες αυτές πρέπει να είναι βλαπτικές για τα συμφέροντα του ατόμου, ή των ατόμων στα οποία παρουσιάστηκαν τα αρχικά γεγονότα.

Στην ελληνική έννομη τάξη η αρχή του εστοππέλ καλύπτεται από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 281ΑΚ καθώς η συμπεριφορά που αποδοκιμάζει η αρχή του εστοππέλ αποτελεί στην ουσία αντισυμβατική και κακόπιστη συμπεριφορά εφόσον κάποιος δημιουργεί σε άλλον με τις πράξεις του και με τους ισχυρισμούς του την εντύπωση ότι κάποιο περιστατικό είναι αληθές με αποτέλεσμα τα πρόσωπα αυτά να προβαίνουν σε συγκεκριμένες ενέργειες και στην και στην συνέχεια αλλάζοντας την πρακτική χρησιμοποιεί τα ίδια γεγονότα προκειμένου να διεκδικήσει δικαιώματα προκαλώντας βλάβη στο δεύτερο άτομο το οποίο βασισμένο στην συμπεριφορά και στους ισχυρισμούς του προέβη σε ενέργειες που τον έβλαψαν. Η αρχή του εστοππέλ αποτελεί και εκφάνση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ή του κανόνα *nemo potest venire contra factum proprium* που αποτυπώνεται στο δίκαιο της Ένωσης -βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2014, Ιταλία κατά Επιτροπής (C-

385/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2350, σκέψη 67)— οι οποίες αντιστοιχούν στην αρχή του estoppel του κοινού (εθνικού) δικαίου.

VII.) Από την επανεκτίμηση της ανωμοτί εξέτασης του αιτούντα που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου νόμιμα και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, από όλα τα έγγραφα που νομότυπα προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, καθώς και από εκείνα που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκλησή τους (άρθ. 744, 759 παρ. 3 ΚΠολΔ), και που, παρά την ενδεχόμενη μνημόνευση ορισμένων μόνον από αυτών, συνεκτιμώνται στο σύνολο τους χωρίς να παραλειφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας υπόθεσης, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρ. 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Οι αιτούντες είναι σύζυγοι, ηλικίας [redacted] ετών και [redacted] ετών αντίστοιχα, από δε τον γάμο τους έχουν αποκτήσει ένα τέκνο, ηλικίας σήμερα [redacted] ετών περίπου, τον [redacted], ο οποίος δεν διαμένει μαζί τους και δεν αποδείχτηκε ότι επιβαρύνει πλέον τους αιτούντες οικονομικά. Κατοικούν σε ένα διαμέρισμα υπέρ το ισόγειο ορόφου, επιφάνειας [redacted] τμ, έτους κατασκευής 2003, επί πολυκατοικίας ευρισκόμενης [redacted], επί της οδού [redacted], αριθ. [redacted], το οποίο αποτελεί την κύρια κατοικία τους, την πλήρη κυριότητα της οποίας διατηρούν οι αιτούντες κατά ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου έκαστος. Την αγορά της ως άνω κατοικίας τους πραγματοποίησαν οι αιτούντες το έτος 2004, για δε την πραγματοποίηση αυτής έλαβαν από την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «[redacted] Ε» στεγαστικό δάνειο συνολικού ύψους 176.000,00 ευρώ.

Ο αιτών από το έτος 1984 εργαζόταν ως ιδιωτικός υπάλληλος με την ειδικότητα του ηλεκτρολόγου, σε ιδιωτική εταιρία, έως την 23-5-2011 οπότε και απολύθηκε. Στη συνέχεια, παρέμεινε άνεργος, έως την 9-7-2015, οπότε προσλήφθηκε ως βοηθός ηλεκτρικών, εγκαταστάσεων από την ετερόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «[redacted] Ι [redacted]» όπου και απασχολείται έως σήμερα, έναντι καθαρού μηνιαίου μισθού ύψους 580,00 ευρώ. Καθώς, όμως, στον αιτούντα καταβάλλονται επίσης, επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και επιδόματα αδείας, ήτοι δέκα τέσσερις (14) μισθοί ετησίως, το μηνιαίο του εισόδημα διαμορφώνεται στο ποσό των 676,67 (580 x 14/12) ευρώ.

Η σύζυγος του αιτούντος και αιτούσα, εργαζόταν σε διάφορες εργασίες ως ιδιωτική υπάλληλος (σε φαρμακοβιομηχανίες κ.λπ.), από δε την 23-4-2010, οπότε και απολύθηκε από

την τελευταία εργασία της έως τη συζήτηση των υπό κρίση αιτήσεων, είναι μακροχρόνια άνεργη, εγγεγραμμένη στα μητρώα ανέργων του ΟΑΕΔ (βλ. την υπ' αριθ. πρωτ. [REDACTED] βεβαίωση του ΟΑΕΔ την οποία προσκομίζει μετ' επικλήσεως η αιτούσα). Το μοναδικό της σημερινό εισόδημα, είναι περιστασιακό και ιδιαίτερα χαμηλό, προερχόμενο από εργασίες καθαριότητας τις οποίες πραγματοποιεί σε φιλικές οικίες (βλ. κατάθεση του αιτούντος συζύγου της στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυνάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης).

Από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους αιτούντες εκκαθαριστικά σημειώματα, αποδεικνύεται ότι το καθαρό οικογενειακό εισόδημα των αιτούντων προέρχεται αποκλειστικά από την εργασία και των δύο αιτούντων, από δε, το έτος 2007 και εντεύθεν μόνο από την εργασία του αιτούντος καθώς τα εισοδήματα της αιτούσας ήταν μηδενικά). Κατά το έτος 2004 το μηναίο εισόδημά τους ανήλθε στο ποσό των 24.870,54 ευρώ, ήτοι σε 2.072,55 ευρώ μηνιαίως, κατά το έτος 2005 ανήλθε σε 22.456,94 ευρώ, ήτοι σε 1.871,41 ευρώ μηνιαίως, κατά το έτος 2007 ανήλθε σε 18.737,03 ευρώ, ήτοι σε 1.561,42 ευρώ μηνιαίως, το έτος 2008 ανήλθε σε 21.476,74 ευρώ, ήτοι σε 1.789,73 ευρώ μηνιαίως, το έτος 2009 ανήλθε σε 23.618,20 ευρώ, ήτοι σε 1.968,18 ευρώ μηνιαίως, το έτος 2010 ανήλθε σε 22.612,48 ευρώ, ήτοι σε 1.884,37 ευρώ μηνιαίως, το έτος 2011 ανήλθε σε 3.213,94 ευρώ, ήτοι σε 267,83 ευρώ μηνιαίως, το έτος 2012 ήταν μηδενικό, όπως και το έτος 2014 και το έτος 2017 ανήλθε σε 7.698,22 ευρώ, ήτοι σε 641,53 ευρώ μηνιαίως. Στην συνέχεια το συνολικό μηναίο οικογενειακό εισόδημα των αιτούντων διαμορφώθηκε στο ποσό των 776,67 ευρώ, (το ποσό των 676,67 ευρώ προέρχεται από την εργασία του αιτούντα και από το εισόδημα της αιτούσας ως καθαρίστριας ποσού 100 ευρώ κατά μέσο όρο). Από τα αποδεικτικά μέσα που παραδεκτά προσκομίστηκαν στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο προέκυψε ότι εν τω μεταξύ ο αιτών συνταξιοδοτήθηκε και λαμβάνει σύνταξη που ανέρχεται στο ποσό των 1091,14 ευρώ , και ειδικότερα κύρια σύνταξη από τον ΕΦΚΑ ποσού 760 ευρώ και επικουρική σύνταξη ποσού 331,14 ευρώ και επομένως το μηναίο τους εισόδημα ανέρχεται στο ποσό των 1.191,14 ευρώ μηνιαίως.

Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της πρώτης ένδικης αίτησης (2004 ως προς τα στεγαστικά δάνεια που έλαβε από την πρώτη καθ' ης πιστώτρια, 2011 ως προς το στεγαστικό δάνειο που έλαβε από τη δεύτερη καθ' ης πιστώτρια και μη υπάρχοντος ισχυρισμού περί που αντιθέτου ως προς τα λοιπά δάνεια), ο αιτών είχε αναλάβει τα παρακάτω δάνεια από τους πιστωτές του, οι οφειλές εκ των οποίων, κατά πλάσμα του νόμου, θεωρούνται με την κοινοποίηση της αίτησής του ληξιπρόθεσμες και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους

κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης, με εξαίρεση τα παρακάτω εμπραγμάτως εξασφαλισμένα στεγαστικά δάνεια, των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής μέχρι τον χρόνο έκδοσης οριστικής απόφασης (άρθρο 6 παρ. 3 Ν 3869/2010).

Ειδικότερα:

1) Προς την πρώτη καθ' ης πιστώτρια (): α) Οφειλή ποσού 45.453,73 ευρώ, (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29-3-2013) απορρέουσα από την υπ' αριθ. σύμβαση καταναλωτικού δανείου « Διευκόλυνση», στην οποία ο αιτών ενέχεται ως εγγυητής (αναφέρεται ως πρωτοφειλέτης ο πατέρας της συζύγου του και αιτούσας, ισχυρισμός ο οποίος, όμως, δεν αποδείχτηκε), β) Οφειλή ποσού 42.381,67 ευρώ (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29-3-2013) απορρέουσα από την υπ' αριθ. σύμβασης καταναλωτικού δανείου « », γ) Οφειλή ποσού 53.521,22 ευρώ (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29-3-2013) απορρέουσα από την υπ' αριθ. σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως εγγυητής, ως και η σύζυγός του και αιτούσα (αναφέρει ως πρωτοφειλέτη τον πατέρα της συζύγου του, ισχυρισμός ο οποίος όμως δεν αποδείχτηκε), δ) Οφειλή ποσού 26.885,75 ευρώ, (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29-3-2013) απορρέουσα από την υπ' αριθ. σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του και αιτούσα, και την οποία συνήψαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφομένης κύριας κατοικίας τους, ε) Οφειλή ποσού 113.918,15 ευρώ (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29-3-2013) δυνάμει της υπ' αριθ. σύμβασης στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του και αιτούσα, και την οποία συνήψαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφομένης κύριας κατοικίας τους, και στ) Οφειλή ποσού 119.740,86 ευρώ (κατά την 22-2-2016), απορρέουσα από την υπ' αριθ. σύμβασης στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του και αιτούσα, και την οποία κατήρτισαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφόμενης κύριας κατοικίας τους. Σημειωτέον ότι οι ως άνω υπό στοιχεία ε' και στ' οφειλές είναι εξασφαλισμένες με προσημείωση υποθήκης επί της κύριας κατοικίας των αιτούντων, η οποία αναφέρεται ανωτέρω, εγγραφείσα υπέρ της πρώτης καθ' ης πιστώτριας, για το ποσό των 211.200,00 ευρώ.

2) Προς την δεύτερη καθ' ης πιστώτρια (): α) Οφειλή ποσού 51.681,14 ευρώ (κατά την ημεροχρονολογία 23.12.2015) απορρέουσα από την υπ' αριθ. /2011 σύμβαση στεγαστικού δανείου, η οποία όμως, ελήφθη για

την αντιμετώπιση καταναλωτικών αναγκών του αιτούντος και της συζύγου του και αιτούσας και στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του, η οποία είναι εξασφαλισμένη με προσημείωση υποθήκης δεύτερης (β') σειράς, επί της κύριας κατοικίας των αιτούντων, η οποία αναφέρεται ανωτέρω, πλην όμως δεν προσκομίζονται περαιτέρω στοιχεία για το ύψος αυτής, την ημερομηνία εγγραφής της κ.λπ.

3) Προς την τρίτη καθ' ης πιστώτρια («[REDACTED]»):

α) Οφειλή ποσού 0,17 ευρώ (κατά την κοινοποίηση της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια στην 29.3.2013), απορρέουσα από την υπ' αριθ. λογαριασμού [REDACTED] σύμβαση χορήγησης πίστωσης για την οποία εκδόθηκε πιστωτική κάρτα, β) Οφειλή ποσού 12.103,73 ευρώ (κατά την κοινοποίηση της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια στην 29.3.2013), απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED] σύμβαση καταναλωτικού δανείου.

Συνεπώς, το σύνολο των οφειλών του αιτούντος προς τις καθ' ων πιστώτριες του, ανέρχεται στο ποσό των 465.686,42 ευρώ.

Η αιτούσα, εμφανίζει τις ακόλουθες οφειλές: 1) Προς την πρώτη καθ' ης πιστώτρια ([REDACTED]): α) Οφειλή ποσού 42.381,67 ευρώ (κατά την κοινοποίηση της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια την 29-3-2013), απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED] σύμβαση καταναλωτικού δανείου «[REDACTED]», στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως εγγυήτρια, με πρωτοφειλέτη τον σύζυγό της, β) Οφειλή ποσού 53.521,22 ευρώ (κατά την 22-2-2016) απορρέουσα από την υπ' αριθμ. [REDACTED] σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως εγγυήτρια, ως και ο σύζυγός της και αιτών, γ) Οφειλή ποσού 26.885,75 ευρώ (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29.3.2013) απορρέουσα από την υπ' αριθμ. [REDACTED] σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως συνοφειλέτιδα με τον σύζυγό της και αιτούντα, και την οποία συνήψαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφόμενης κύριας κατοικίας τους, ε) Οφειλή ποσού 113.918,15 ευρώ (κατά την 22.2.2016) απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED]/2004 σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως συνοφειλέτιδα με τον σύζυγό της και αιτούντα και την οποία συνήψαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφόμενη κύριας κατοικίας τους, και στ) Οφειλή ποσού 119.740,86 ευρώ (κατά την 22-02-2016) απορρέουσα από την υπ' αριθμ. [REDACTED] σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως συνοφειλέτιδα με τον σύζυγό της και αιτούντα.

Οι ως άνω υπό στοιχεία ε' και στ' οφειλές είναι εξασφαλισμένες με προσημείωση υποθήκης επί της παραπάνω περιγραφόμενης κύριας κατοικίας των αιτούντων, εγγραφείσα υπέρ της πρώτης καθ' ης πιστώτριας, για το ποσό των 211.200 ευρώ.

2) Προς την δεύτερη καθ' ης πιστώτρια («[REDACTED]»):

α) Οφειλή ποσού 51.681,14 ευρώ (κατά την 23-12-2015) απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED] 9/2011 σύμβαση στεγαστικού δανείου, η οποία όμως ελήφθη για την αντιμετώπιση καταναλωτικών αναγκών της αιτούσας και του συζύγου της και αιτούντος και στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως συνοφειλέτιδα με τον σύζυγό της, η οποία οφειλή είναι εξασφαλισμένη με προσημείωση υποθήκης δεύτερης (β') σειράς, επί της κύριας κατοικίας των αιτούντων, η οποία αναφέρεται ανωτέρω, πλην όμως δεν προσκομίζονται περαιτέρω στοιχεία για το ύψος αυτής, την ημερομηνία εγγραφής της κ.λπ. και β) Οφειλή ποσού 20.713,88 ευρώ (κατά την 23-12-2015) απορρέουσα από την υπ' αριθμ. [REDACTED] σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία η αιτούσα ενέχεται ως εγγυήτρια.»

Συνεπώς, το σύνολο των οφειλών της αιτούσας προς τους καθ' ων πιστωτές της ανέρχεται σε 428.842,67 ευρώ.

Εκ των ανωτέρω, προκύπτει ότι οι αιτούντες, προέβησαν από κοινού στη λήψη ποσών δανείων, το ύψος των οποίων ανέρχεται σήμερα κατά τα ανωτέρω σε 486.400,30 ευρώ περίπου, εκ των οποίων οι οφειλές των αιτούντων ως συνοφειλετών ή οφειλετών ανέρχονται στο ποσό των 366.711,47 ευρώ, το δε υπόλοιπο ποσό, αποτελεί εγγυήσεις τις οποίες παρείχαν οι αιτούντες είτε από κοινού είτε χωριστά, σε τρίτα πρόσωπα.

Οι αιτούντες προέβησαν στην κατάρτιση του κύριου όγκου των δανείων τους το έτος 2004. Αποδείχθηκε ότι τα εισοδήματα της τριμελούς οικογένειας των αιτούντων, κατά μέσο όρο ανέρχονταν σύμφωνα με τα εκκαθαριστικά σημειώματά τους στο ποσό των 2.000 ευρώ, περίπου, μηνιαίως. Πλην όμως, από το γεγονός ότι οι αιτούντες ήταν ενήμεροι ως προς την καταβολή των δόσεων των δανείων που έλαβαν έως το 2009 προκύπτει ότι τα εισοδήματά τους υπερέβαιναν αυτά τα οποία δήλωναν εφόσον, ο πρώτος αιτών ο οποίος εργαζόταν ως ηλεκτρολόγος, όπως κατάθεσε και ο ίδιος εργαζόταν και ιδιωτικά και ελάμβανε αμοιβή για την ιδιωτικά παρασχεθείσα εργασία του, γεγονός το οποίο του εξασφάλιζε ένα επιπλέον εισόδημα το οποίο κατέβαλε για την αποπληρωμή των δόσεων των δανείων που είχε λάβει. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι η φοροδιαφυγή για επαγγελματίες, όπως ο αιτών με την χρόνια ανοχή εκ μέρους της πολιτείας, η οποία εξακολουθεί να υφίσταται προς ορισμένους κλάδους ήταν συνήθης πρακτική, και εξηγεί εξάλλου το λόγο γιατί άτομα, όπως οι αιτούντες προέβησαν σε υψηλότερο από τα δηλωθέντα εισοδήματά τους δανεισμό. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι ουδείς θα ελάμβανε δάνεια τα οποία δεν θα μπορούσε να αποπληρώσει γνωρίζοντας ότι άμεση

συνέπεια ήταν η αναγκαστική εκτέλεση και η απώλεια των περιουσιακών τους στοιχείων, ενώ οι αιτούντες δεν μπορούσαν επίσης να γνωρίζουν ότι θα ψηφιζόταν ο νόμος 3869/2010 και θα δικαιούντο να ενταχθούν στις ευεργετικές του ρυθμίσεις. Επίσης, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι κατά την χρονική περίοδο 2000 έως και 2009, λόγω της έντονης οικοδομικής δραστηριότητας, τεχνίτες όπως ο αιτών ηλεκτρολόγοι, υδραυλικοί, με την εργασία τους εξασφάλιζαν υψηλό εισόδημα, μεγάλο μέρος του οποίου δεν δηλώνονταν.

Αμφότεροι οι αιτούντες προσδοκούσαν ότι το εισόδημά τους θα αυξανόταν, και ουδέποτε θα αντιμετώπιζαν πρόβλημα αποπληρωμής της δόση του στεγαστικού δανείου τους, ύψους 450.000,00 περίπου που έλαβαν. Σε καμία δε, περίπτωση δεν ανέμεναν ότι τα εισοδήματά τους θα μειώνονταν, ή, ότι θα έμεναν άνεργοι. Εξάλλου και ο ιδιωτικός τομέας στον οποίο εργαζόταν η αιτούσα ανθούσε προ του 2008. Αντ' αυτού όμως, ενέσκυψε η άνευ προηγουμένου οικονομική κρίση η οποία ανέτρεψε όλα τα δεδομένα και κάθε οικονομικό προϋπολογισμό. Από το 2010 και έπειτα άρχισαν να εμφανίζονται τα αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης και οι αιτούντες προσπαθούσαν να ανταπεξέλθουν στις ανάγκες της οικογένειάς τους, προβαίνοντας σε ρυθμίσεις με τα προαναφερόμενα πιστωτικά ιδρύματα, για τα χορηγηθέντα από αυτές δάνεια πιστεύοντας ότι η οικονομική κρίση θα ήταν παροδική, όπως εξάλλου, και η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών, και ότι θα μπορούσαν μετά την πάροδο αυτής να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους.

Εδώ πρέπει να επισημανθούν τα εξής γεγονότα τα οποία είναι γνωστά τοις πάσι. Η οικονομική κρίση, η οποία άρχισε να διαφαίνεται το 2010, συνεχίστηκε επιδεινούμενη, αντίθετα με κάθε πρόβλεψη, εφόσον οι εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες από 2006 και εντεύθεν επιδίδονταν σε ευοίωνες προβλέψεις της εξέλιξης της οικονομίας, αποκρύπτοντας από τους πολίτες την πραγματική εικόνα της οικονομίας, προκειμένου να επιτύχουν τους προεκλογικούς τους σκοπούς, ο μέσος δε, πολίτης δεν ήταν σε θέση να προβλέψει το μέγεθος και την δραματική ένταση της κρίσης, που έπληξε την ελληνική οικονομία και οδήγησε σε δυσλειτουργία της αγοράς, αφάνισε την πλειοψηφία των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και μείωσε δραματικά τις αποδοχές των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα.

Η περαιτέρω ύφεση της ελληνικής οικονομίας ανήλθε κατά το έτος 2013 στο 3,8 % του Α.Ε.Π. Η εγχώρια ζήτηση παρουσίασε κατά το ίδιο έτος (2013) μείωση κατά 6,1 %, ενώ η εγχώρια κατανάλωση σημείωσε, επίσης, μείωση κατά 5,9%. Σε αρνητική αναθεώρηση των στοιχείων για την ύφεση στο πρώτο και το δεύτερο τρίμηνο του 2014, προχώρησε η Ελληνική Στατιστική Αρχή (ΕΛΣΤΑΤ), καθώς μετά την ενσωμάτωση νέων στοιχείων βραχυχρόνιων στατιστικών, αλλά και την επικαιροποίηση στοιχείων της γενικής κυβέρνησης καταδείχθηκε πως η υποχώρηση του ΑΕΠ στα δύο πρώτα τρίμηνα του έτους 2014 ήταν μεγαλύτερη από την

αρχικά εκτιμώμενη. Έτσι, η αρχική εκτίμηση για ύφεση 0,9% στο πρώτο τρίμηνο του 2014 αναθεωρήθηκε σε ύφεση 1,1%, ενώ η αρχική εκτίμηση για ύφεση 0,2% στο δεύτερο τρίμηνο του 2014 αναθεωρήθηκε σε ύφεση 0,3%.

Συνεπεία των σκληρών μέτρων λιτότητας, τα έτη 2012 - 2016: Α) Εκλείσαν περίπου 120.000 επιχειρήσεις πανελλαδικά, η αναλογία μάλιστα στο κέντρο των Αθηνών των ανοικτών καταστημάτων προς τα κλειστά ήταν 1/3, η οποία μάλιστα στα μέσα του 2012 (άνοιξη-καλοκαίρι), επιδεινώθηκε κατά ποσοστό 15 %, με το ποσοστό των κλειστών καταστημάτων στο κέντρο της Αθήνας να κυμαίνεται: Αύγουστος 2010 -18%, Μάρτιος 2011 -23%, Απρίλιος 2012 -29%, Οκτώβριος 2012 -31%, Ιούλιος 2013 -33% και έως σήμερα το ποσοστό αυτό ανέρχεται περίπου στο 40-50 %. Β) Η ανεργία, ενώ στα τέλη του 2010 έφθανε στο 12 %, σήμερα ανέρχεται τουλάχιστον στο 30-45%, τα δε ποσοστά της έφθαναν τον Φεβρουάριο του 2012 στο 21%, τον δε Ιανουάριο του 2013 στο 26,7% και τον Φεβρουάριο του 2014 στο 40% περίπου, ενώ κατά το έτος 2016 το ποσοστό ανεργίας στους νέους 15-24 ετών ανερχόταν στο 52%, το ποσοστό των «νέων ανέργων» στο 22,8%, ενώ το ποσοστό των μακροχρόνια ανέργων, ανέρχεται σε ποσοστό 74,4 %, ποσοστά που σε αριθμούς ξεπερνούν το 1.000.000 ανέργων, το δε ποσοστό των Ελλήνων που το έτος 2013 ζούσε στα όρια της φτώχειας, ανερχόταν σε 23,1%.

Γ) Ο κατώτατος μισθός για μία δεκαετία και πλέον διαμορφώθηκε σε ποσό περίπου 500 ευρώ και μόλις το 2023 διαμορφώθηκε στο ποσό των 730 ευρώ. Δ) Οι αξίες των ακινήτων σημείωσαν μεγάλη πτώση, άνω του 40%. Σύμφωνα με έκθεση του ΙΝΕ του 2014, η πτώση του εισοδήματος των ελεύθερων επαγγελματιών το 2011 ανερχόταν σε ποσοστό 38,5% ενώ το 2010 σε ποσοστό 20,8% και το 2014 σε ποσοστό 40%. Τα μέτρα που επιβλήθηκαν εκτός από την λιτότητα και την ανεργία κατά τα έτη 2008-2013 προκάλεσαν μείωση επενδύσεων κατά 64,8% ενώ ταυτόχρονα η ελληνική οικονομία ούσα συνεχώς σε διαδικασία αποεπένδυσης σημείωσε πτώση στο 8,5% του ΑΕΠ αντί του απαιτούμενου 20%. Επιπλέον, σε τρέχουσες τιμές οι αποδοχές εργασίας μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων κατά τα έτη 2010-2013 μειώθηκαν κατά 41 δις ευρώ έναντι του 2009. Η αγοραστική δύναμη των μισθωτών μειώθηκε κατά το ίδιο χρονικό διάστημα (2008-2013) κατά 37,2%. Μια από τις σημαντικότερες συνέπειες της κρίσης της οικονομίας ήταν η αύξηση της ανεργίας, έφθασε σε διψήφιο αριθμό και συγκεκριμένα το ποσοστό του 26,7%, ενώ ανάμεσα στους νέους το ποσοστό των ανέργων το έτος 2014-2015 ξεπερνούσε το 48,7% σύμφωνα με τα δημοσιευμένα στατιστικά στοιχεία του Υπουργείου Εργασίας. Εκτός αυτών, σύμφωνα με στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας (βλ. δημοσιευμένα στην οικεία σελίδα της Στατιστικής Υπηρεσίας/Βιομηχανία/Δείκτης Βιομηχανικής Παραγωγής, 2012), σχετικά με την πορεία της ελληνικής βιομηχανίας, η μείωση του τζίρου ανήλθε σε ποσοστό κατά 26,8% το 2011 και το

2014 -2015 ανήλθε σε ποσοστό 42%. Τέλος, σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν από τον Τειρεσία (Τειρεσίας, 2012) οι ακάλυπτες επιταγές και οι απλήρωτες συναλλαγματικές ξεπέρασαν τα (2) δύο δισεκατομμύρια ευρώ από την αρχή του 2012.

Η βαθιά οικονομική κρίση, την οποία εξακολουθεί να βιώνει η χώρα μας οδήγησε σε συρρίκνωση της οικονομίας, συνεχόμενη αύξηση της ανεργίας, εξαφάνιση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, δραματική μείωση της ρευστότητας, σημαντικές περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, και χρόνια δυσλειτουργία της αγοράς αποτελούν συνθήκες οι οποίες δεν μπορούσαν να προβλεφθούν από τον μέσο σώφρονα άνθρωπο, και δεν μπορούσαν να αποφευχθούν, ούτε με μέτρα άκρας επιμέλειας. Οδήγησε δε, 500.000,00 νέους σε μετανάστευση σε χώρες όπου η μόρφωση και η εργασία τους θα τους εξασφάλιζε ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης. Οι προπεριγραφόμενες οικονομικές συνθήκες συνιστούν γεγονός ανωτέρας βίας, συγκρίσιμο ως προς τα οικονομικά του αποτελέσματα μόνο, με οικονομικές συνέπειες απότοκες εμπολέμων καταστάσεων, που έχει βιώσει η Ελλάδα στο παρελθόν και ως τέτοιο εντελώς απρόβλεπτο. Αξίζει να σημειωθούν οι παρατηρήσεις του οικονομολόγου και νομπελίστα, Josef Stiglitz (Γιοζεφ Στίγκλιτς) τις απόψεις του οποίου συμμερίζεται η συντριπτική πλειοψηφία των διακεκριμένων διεθνώς οικονομολόγων, μεταξύ των οποίων και ο επίσης, νομπελίστας, οικονομολόγος Paul Krugman (Πολ Κρουγκμαν), όσον αφορά την ανάλυση της κρίσης και τις συνέπειές του, στην ελληνική οικονομία και κοινωνία) σχετικά με την ελληνική οικονομική κρίση: «...η ελληνική οικονομική κρίση, είναι βαθύτερη από το «κράχ» του 1929 και συνεχώς επιδεινούμενη. Η ανεργία των νέων έχει φθάσει στο 60% και η χώρα αναμένεται να χάσει ακόμα ένα 5% του Εθνικού Προϊόντος. Τα δρακόντεια μέτρα που επιβλήθηκαν με τα μνημόνια πιέζουν τους μισθούς προς τα κάτω, γυμνώνουν τους καταναλωτές από την διαπραγματευτική τους δύναμη, εξαναγκάζουν τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις σε θάνατο με εξαντλητική φορολογία και κόβοντας συντάξεις και μισθούς θα εξακολουθήσουν να μειώνουν την ζήτηση και θα αυξήσουν το χρέος..» ενώ emphaticά αναφέρει ότι «...τα χρήματα τα οποία δανείζεται η χώρα δεν αποτελούν βοήθεια στην Ελλάδα αλλά ικανοποιούν τις απαιτήσεις δανειστών του ιδιωτικού τομέα, δηλαδή Γερμανικές και γαλλικές Τράπεζες». Βλ. J. Stiglitz, the Greek economic crisis, Book Culture, 2017).

Οι ως άνω οικονομικές συνθήκες και οι συνεχιζόμενες έως και σήμερα συνέπειές τους, δεν θα μπορούσαν να είχαν προβλεφθεί από τους αιτούντες, αφού κατά τον χρόνο σύναψης των δανειακών συμβάσεων δεν διαφαινόταν κανένας λόγος ανησυχίας, ενώ και κατά το χρόνο σύναψης του κυρίου όγκου των δανείων τους (κατά το έτος 2004) δεν είχαν, όπως προεκτέθηκε παραπάνω, γίνει εμφανή τα αποτελέσματα της οικονομικής κρίσης. Το δε, τελευταίο τραπεζικό προϊόν που έλαβαν οι αιτούντες το 2011, δάνειο ποσού 33.000,00 ευρώ

αποτελούσε προσπάθεια πληρωμής των υποχρεώσεών τους, εωσότου βελτιωνόταν η κατάσταση διότι ουδείς, ανέμενε ότι η οικονομική κρίση θα συνεχιζόταν επιδεινούμενη. Σημειωτέον δε ότι η συγκεκριμένη οικονομική κρίση η οποία οφείλεται κατά μεγάλο μέρος στην χρηματοπιστικοποίηση (Finacialization of economy) συνεχώς αυξανόμενο μέγεθος και κερδοσκοπία του χρηματοοικονομικού τομέα της αγοράς σε βάρος της πραγματικής οικονομίας με παράλληλά συρρίκνωση των ελεγκτικών μηχανισμών των αγορών και της κερδοφορίας της οικονομίας και είναι διάφορη των διακυμάνσεων που στο παρελθόν υπέστη η ελληνική οικονομία και όσον αφορά τις γενεσιουργές αιτίες αυτές και όσον αφορά το μέγεθος αυτής με αποτέλεσμα να μην είναι δυνατή η πρόβλεψη της εξέλιξης αυτής από τους Έλληνες πολίτες.

Εξάλλου, τα πιστωτικά ιδρύματα, μεταξύ των οποίων και οι μετέχουσες πιστώτριες τράπεζες είχαν κατά το χρονικό προ της κρίσης χρονικό διάστημα επιδοθεί σε επιθετική καμπάνια άγρας πελατών-δανειοληπτών, προκειμένου οι δημιουργούμενες απαιτήσεις από την δανειοδότηση να υπολογίζονται στο αποθεματικό τους κεφάλαιο και να εμφανίζουν υψηλό κεφάλαιο που θα οδηγούσε σε άνοδο των μετοχών τους στο Χρηματιστήριο, και σε τεράστια κέρδη. Οι εμπορικές τράπεζες, για να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους, πρέπει να χορηγούν για δάνεια τη μεγαλύτερη δυνατή ποσότητα χρήματος. Δημιουργούσαν με τις πρακτικές αυτές μια αίσθηση ασφάλειας και οικονομικής σταθερότητας στους πολίτες οι οποίοι ουδέποτε μπορούσαν να προβλέψουν την κρίση που θα ξεσπούσε. Οι υπάλληλοι των πιστωτικών ιδρυμάτων μετά από εντολές των διοικητικών τους οργάνων, πωλούσαν και έπειθαν του καταναλωτές να προχωρήσουν σε λήψη δανείων μετά μάλιστα από έλεγχο των οικονομικών τους στοιχείων προϊόντα καθησυχάζοντας τους για την αποπληρωμή του δανείου, και δημιουργώντας τους σκόπιμα την πεποίθηση ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος, οι χορηγήσεις προς αυτούς δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα και σε περίπτωση προβλήματος η αναχρηματοδότηση και οι ρυθμίσεις των δανείων θα αποτελούσαν την λύση. Οι Έλληνες πολίτες, παρατηρούσαν τις πρακτικές αυτές των πιστωτικών ιδρυμάτων και γνωρίζοντας ότι αυτά τα τελευταία, έχουν αποκλειστικό σκοπό την εξασφάλιση και την μεγιστοποίηση του κέρδους τους, θεωρούσαν δικαιολογημένα ότι εφόσον ότι ουδέποτε τα πιστωτικά ιδρύματα θα διακινδύνευαν τα κέρδη τους, δεν υπήρχε πράγματι κίνδυνος λόγω της δανειοδότησης πιθανά λόγω και άλλων χρηματοπιστωτικών προϊόντων. Μέσα στο κλίμα της οικονομικής ευφορίας το οποίο σκοπίμως καλλιεργούσαν με τις προαναφερόμενες πρακτικές τα πιστωτικά ιδρύματα, όπως και οι καθ' όλη την αίτηση, πίστευαν ότι θα μπορούσαν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τις οποίες αναλάμβαναν και ότι η οικονομία θα συνέχιζε διογκούμενη και προέβησαν στην λήψη των δανείων, όπως και οι αιτούντες στην προκειμένη περίπτωση. Εξάλλου κάθε

σύμβαση που υπογράφηκε πραγματοποιήθηκε με έλεγχο του συνόλου των οικονομικών στοιχείων των αιτούντων, ενώ η πρόσβαση των Τραπεζών στον Τειρεσία καθιστούσε προσβάσιμη για τις Τράπεζες την συνολική εικόνα της οικονομικής δυνατότητας των δανειοδοτούμενων. Τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα εξάλλου, διαθέτουν ένα πολυπληθές και ειδικευμένο προσωπικό και τελευταίας τεχνολογίας ψηφιακά εργαλεία αναλογιστικής επιστήμης, τα οποία τους επέτρεπαν ανά πάσα στιγμή να γνωρίζουν βάσει των οικονομικών δεδομένων των δανειοδοτούμενων την εξέλιξη του δανείου τους σε συνδυασμό με τα οικονομικά δεδομένα της παγκόσμιας και εγχώριας αγοράς. Η γνώση και απορρέουσα από αυτή δόλια συμπεριφορά εντοπίζεται στις πρακτικές των πιστωτριών Τραπεζών και όχι σε αυτήν των δανειοληπτών. Οι προπεριγραφόμενες πρακτικές των πιστωτικών ιδρυμάτων, αποσκοπούσαν στην μεγιστοποίηση του κέρδους τους, εφόσον οι απαιτήσεις που είχαν έναντι των πιστωτών εμφανιζόταν ως αποθεματικό κεφάλαιο με αποτέλεσμα όπως προαναφέρθηκε να αυξάνεται η τιμή των μετοχών τους και να αποκομίζουν τεράστια κέρδη. Οι Τράπεζες εν γνώσει τους αναλάμβαναν τον κίνδυνο δανείων τα οποία δεν μπορούσαν να αποπληρωθούν ακριβώς διότι τα υπερκέρδη από την αύξηση των αποθεματικών τους και η εκτόξευση της τιμής της μετοχής τους ήταν υπέρτερα για αυτούς από μια ηθική και ελεγχόμενη λειτουργία του τομέα της δανειοδότησης.

Στην συνέχεια όμως, λόγω της οικονομικής κρίσης η οποία δημιουργήθηκε ακριβώς, λόγω κερδοσκοπικών επιδιώξεων των πιστωτικών ιδρυμάτων, σε παγκόσμια κλίμακα, τα τελευταία στράφηκαν κατά των καταναλωτών δανειοδοτούμενων ζητώντας να ανταποκριθούν αυτοί σε υποχρεώσεις τις οποίες ουδέποτε θα είχαν αναλάβει αν δεν είχαν μεσολαβήσει οι κερδοσκοπικές προγενέστερες πρακτικές των πιστωτικών ιδρυμάτων και οι οποίες λόγω της κρίσης είχαν καταστεί μη διαχειρίσιμες από τους πολίτες που είδαν τα εισοδήματα και την περιουσία τους να συρρικνώνεται. Τα ίδια αυτά πιστωτικά ιδρύματα μεταξύ των οποίων και οι καθ'ων, λόγω της οικονομικής κρίσης και της αδυναμίας των καταναλωτών να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους επικαλούνται (πιστωτικά ιδρύματα) δόλια περιέλευση αυτών σε αδυναμία πληρωμών και οδηγούν τους καταναλωτές σε οικονομική εξόντωση, στερώντας τους την δυνατότητα να ρυθμίσουν τις οφειλές τους και να περισώσουν την περιουσία τους. Ο κίνδυνος δε των καιροσκοπικών και ομοιοταγιστικών πρακτικών τους μετακυλήθηκε στον πιο ευάλωτο μέρος της σύμβασης και δη του πολίτες δανειοδοτούμενους, με αποτέλεσμα η καταχρηστική άσκηση δικαιώματος εκ μέρους των πιστωτριών Τραπεζών να έχει δημιουργήσει μια κατάσταση ανυπόφορη σε ένα κράτος δικαίου.

Η συμπεριφορά όμως, αυτή είναι άκρως καταχρηστική και αντίθετη με την διεθνή δικαϊκή αρχή του εστοππέλ, η οποία λαμβάνεται υπόψη αυτεπάγγελα από το δικαστήριο, όπως αυτή εκτέθηκε στην υπό στοιχείο (VI. ζ) νομική σκέψη της μείζονας πρότασης.

Οι καθ'ων η αίτηση πιστώτριες δεν δικαιούνται, λοιπόν, βάσει της αρχής του εστοππέλ, να στραφούν με τις ενστάσεις της δόλιας περιέλευσης σε αδυναμία πληρωμής, κατά των αιτούντων οι οποίοι προέβησαν στην λήψη των δανείων λόγω των προγενέστερων πρακτικών των πιστωτριών τραπεζών (οι οποίες, όπως προαναφέρθηκε, προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους χορηγούσαν δάνεια δημιουργώντας στους δανειολήπτες λόγω της συμπεριφοράς τους, (επιθετική καμπάνια και προώθηση των οικονομικών τους προϊόντων, μετά από έλεγχο, μάλιστα, των στοιχείων των δανειοδοτούμενων) την πεποίθηση ότι οι δανειακές συμβάσεις, δεν ενείχαν κινδύνους, και θα εξελίσσονταν ομαλά με αποτέλεσμα να προβαίνουν αυτοί στην δανειοδότηση. Επομένως, οι ενστάσεις που προέβαλαν οι καθ'ων πιστώτριες πρωτόδικα πρέπει να απορριφθούν ως κατ'ουσία αβάσιμες, διότι στην υπό κρίση περίπτωση αποδείχθηκε αφενός ότι οι αιτούντες δεν είχαν ίχνος δόλου εφόσον πίστευαν ότι θα μπορούσαν να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους αφετέρου, διότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της αρχής του εστοππέλ, η οποία εμποδίζει τις καθ'ων, και την αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα να επικαλεστούν γεγονότα τα οποία δημιουργήθηκαν λόγω των δικών τους προγενέστερων πρακτικών και συγκεκριμένα να επικαλεστούν ότι οι αιτούντες δόλια περιήλθαν σε αδυναμία πληρωμής, όταν το σύνολο της συμπεριφοράς των καθ'ων καταδεικνύει ότι προκειμένου ν'αυξήσουν το κέρδος τους είχαν με τις πρακτικές προώθησης κάθε μορφής δανείου και πίστωσης δημιουργήσει στους δανειοδοτούμενους την αίσθηση αφενός ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος, για την χορήγηση δανείου, αφετέρου, ότι τα πιστωτικά ιδρύματα θα προέβαιναν σε ανάλογες ρυθμίσεις προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα δάνεια, με αποτέλεσμα οι πολίτες να προβαίνουν σε δανειοδότηση, πράξεις οι οποίες τους έβλαψαν εφόσον τους οδήγησαν σε οικονομική εξόντωση. Τέλος, οι πιστώτριες τράπεζες πώλησαν τις απαιτήσεις τους κατά των δανειοδοτούμενων πολιτών σε τρίτες εταιρείες με τίμημα που ανερχόταν από το 10% έως το 60% της απαίτησης, χωρίς να προσφέρουν των δυνατότητα στους δανειολήπτες να καταβάλουν το ίδιο αντίτιμο και να εξοφληθεί η απαίτησή τους. Στην υπό κρίση περίπτωση η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα προσκομίζει τη σύμβαση πώλησης της επίδικης απαίτησης χωρίς να αναφέρεται στην σχετικά υπό ενότητα «Τίμημα και Νόμισμα» το τίμημα αυτής, στοιχείο το οποίο είναι σημαντικό για την συνεκτίμηση της αξίας της κύριας κατοικίας των αιτούντων, την οποία ζητούν να εξαιρεθεί από την ρευστοποίηση.

Οι αιτούντες κατήρτισαν με τις μετέχουσες πιστώτριες τις επίδικες στεγαστικές συμβάσεις προκειμένου να λάβουν στεγαστικό δάνειο (συνολικού ποσού 450.000,00 περίπου ευρώ) το οποίο κατά την εποχή την οποία το έλαβαν (2000-2004) λόγω της δραματικής αύξησης των τιμών των ανωτέρω ακινήτων αρκούσε για να αποκτήσουν μια καλή και ευρύχωρη κατοικία, όχι όμως πολυτελή και προέβησαν στην δανειοδότηση αυτή προκειμένου να αποκτήσουν δικό τους σπίτι το οποίο, σκοπός και όνειρο το οποίο είναι βαθιά ριζωμένο στην ελληνική κουλτούρα. Κατά το χρονικό διάστημα που οι αιτούντες έλαβαν τα επίδικα δάνεια το έτος δηλαδή, 2004, είχαν σημαντικά υψηλότερο εισόδημα κυρίως λόγω της εργασίας του αιτούντα, ο οποίος όπως είναι το σύνθημα εργαζόταν σε εταιρεία το πρωί και τα απογεύματα εργαζόταν ιδιωτικά έχοντας αποκτήσει πελάτες, ενώ η υψηλή ζήτηση για υπηρεσίες της ειδικότητάς του, του εξασφάλιζε σύμφωνα με τις επικρατούσες αμοιβές (50 ευρώ κατά μέσο όρο και σε περίπτωση αδυναμίας του να επισκευάσει την οποιαδήποτε βλάβη η αμοιβή ανερχόταν στο ποσό των 20-30 ευρώ τουλάχιστον. Επομένως συνάγεται ότι ο αιτών εξασφάλιζε μηνιαίως επιπλέον του δηλωθέντος εισοδήματός του, τουλάχιστον 1.000 ευρώ μηνιαίως (20ημέρεςX50=1000 ευρώ) γεγονός το οποίο επέτρεπε σε αμφότερους τους αιτούντες να σχεδιάσουν την μελλοντική οικονομική εξέλιξη της οικογένειάς τους με την απόκτηση δικού τους σπιτιού για τους ίδιους και τον γιό τους.

Οι αιτούντες, όπως αποδείχθηκε προέβησαν στη λήψη νέου πιστωτικού προϊόντος και συγκεκριμένα προέβησαν το έτος 2011 στη λήψη ποσού ύψους 33.100,00 ευρώ δυνάμει της υπ' αριθ. [REDACTED] 9 σύμβασης στεγαστικού δανείου την οποία συνήψαν με την « [REDACTED] », σκοπός δε του δανείου, ως αναφέρεται στην τελική έγκριση αυτού, ήταν η κάλυψη προσωπικών αναγκών των αιτούντων. Οι αιτούντες, προέβησαν στη λήψη του νέου αυτού (2011) δανείου, ενώ είχαν αναλάβει ήδη στο παρελθόν σημαντικές δανειακές υποχρεώσεις, διότι προσπάθησαν να ανταποκριθούν στις ήδη υπάρχουσες δανειακές υποχρεώσεις, ελπίζοντας ότι η οικονομική δυστοκία θα ήταν προσωρινή και αναστρέψιμη. Πίστευαν ότι έτσι εξαγόραζαν χρόνο, (μέσω του προαναφερόμενου δανείου) θεωρώντας ότι θα εύρισκαν εκ νέου εργασία (εφόσον η αιτούσα έχασε την εργασία της το 2010 και ο αιτών το 2011 και θα ήταν σε θέση να βελτιώσουν την οικονομική τους κατάσταση. Να σημειωθεί ότι το σύνολο των πολιτών δεν είχε καμία απολύτως ενημέρωση σχετικά με την επερχόμενη άνευ προηγουμένου οικονομική κρίση, ιδίως μετά την περίοδο ευμάρειας που μόλις είχε προηγηθεί και ουδείς ανέμενε ότι η Ελλάδα θα αντιμετώπιζε οικονομική κρίση με συνέπειες παρόμοιες αυτών που προκάλεσαν στην οικονομία της χώρας οι παγκόσμιοι πόλεμοι. Τα προαναφερόμενα επιβεβαιώνονται και από το γεγονός ότι κατά το έτος 2010, το εισόδημα των αιτούντων ανήλθαν στο ποσό των 1.884,37

μηνιαίως, ποσό με το οποίο η εξυπηρέτηση του συνόλου των δανείων τους -παλαιότερων και νεότερου- ήταν ιδιαίτερα δυσχερής.

Εκτός, δε του γεγονότος ότι, λόγω της κρίσης ο αιτών έχασε την εργασία του αφετέρου διακόπηκε απότομα η οικοδομική δραστηριότητα και οι περικοπές για δαπάνες κάθε είδους στα ελληνικά νοικοκυριά πέραν των βασικών στην ουσία οδήγησε και σε δραματική μείωση και του εκτός εταιρείας εισοδήματός του αιτούντα. Η αιτούσα η οποία εσόδευε από την εργασία της σε ιδιωτική εταιρεία το ποσό των περίπου 700 ευρώ, όπως προαναφέρθηκε έχασε την εργασία της, ενώ λόγω των προπεριγραφόμενων οικονομικών συνθηκών κατέστη αδύνατο να βρουν εργασία αμφότεροι οι αιτούντες με αποτέλεσμα να οδηγηθούν σε αδυναμία πληρωμής. Το γεγονός ότι οι προαναφερόμενες συνθήκες προκάλεσαν αιτιωδώς την αδυναμία των αιτούντων να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις τους επιβεβαιώνεται και από την εξυπηρέτηση του δανείου και την επιμελή εκ μέρους των αιτούντων καταβολή των δόσεων αποπληρωμής των απαιτήσεών τους έως το 2009.

Η οικονομική κατάσταση των αιτούντων δεν εμφανίζει πλέον προοπτική βελτίωσης. Όπως ήδη αναφέρθηκε, ο αιτών είναι πλέον συνταξιούχος λαμβάνοντας μηνιαία σύνταξη ποσού 1.091,14 ευρώ, ενώ η αιτούσα καθαρίζει σπίτια εσοδεύοντας το ποσό των 100 ευρώ μηνιαίως. Σε όλα τα ανωτέρω πρέπει να σημειωθεί η κατακόρυφη αύξηση των φορολογικών επιβαρύνσεων των Ελλήνων πολιτών, είτε ως άμεσοι είτε ως έμμεσοι φόροι, οι πάσης φύσεως έκτακτες εισφορές εισοδημάτων και ακίνητης περιουσίας, που έχουν παγιωθεί δίχως να είναι πλέον έκτακτες επιβαρύνσεις. Επίσης, η αύξηση του κόστους διαβίωσης, που οφείλεται στην αύξηση κατά 40% του καυσίμου, είτε για τη θέρμανση, είτε για τις μετακινήσεις τους, στις αλληπάλληλες ανατιμήσεις ρεύματος και των ειδών πρώτης ανάγκης, πράγματα γνωστά τοις πάσι. Από τα ανωτέρω γίνεται σαφές πως δεν επίκειται βελτίωση της εν γένει περιουσιακής τους κατάστασης, ώστε να εξέλθουν άμεσα από την κατάσταση αδυναμίας πληρωμών στην οποία έχουμε περιέλθει, αλλά αντίθετα επίκειται περαιτέρω μείωση των εισοδημάτων τους. Το εκτιμώμενο μηνιαίο κόστος των βιοτικών αναγκών των οφειλετών ανέρχονται τουλάχιστον σε 1.000 € και περιλαμβάνουν αναλυτικά τα ακόλουθα: (- Έξοδα κοινοχρήστων / θέρμανση : 100€ - Διατροφή: 700 € - Λογαριασμοί (ΔΕΗ, Τηλ/νία, Υδρευση/ Αποχέτευση κλπ.): 350 €- Ένδυση - υπόδηση: 50 € - Έξοδα μετακινήσεων: 100 €- Ιατρικά έξοδα: 60€ - Επισκευές - συντήρηση: 20€ - Φόροι - Έκτακτες εισφορές: 53 € (ΕΕΤΗΔΕ 41€, Εισφορά Αλληλεγγύης 12€).

Τα έσοδα των αιτούντων, συγκρινόμενα με τις ληξιπρόθεσμες οφειλές τους από τις παραπάνω δανειακές συμβάσεις, δεν τους επιτρέπουν να ανταποκριθούν στην εξυπηρέτηση του κύριου όγκου των χρεών τους. Η αδυναμία τους αυτή οφείλεται στο ύψος των δανείων

που έχουν λάβει, καθώς και στο ύψος των μηνιαίων δόσεων που απαιτείται για την εξυπηρέτησή τους, σε συνδυασμό με τις αναγκαίες οικογενειακές δαπάνες διαβίωσής της οικογένειάς τους, με αποτέλεσμα να καθίσταται δυσχερής η ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών τους. Η αρνητική αυτή σχέση μεταξύ της ρευστότητάς τους και των οφειλών τους κατά την τρέχουσα χρονική περίοδο δεν αναμένεται να βελτιωθεί – τουλάχιστον στο εγγύς μέλλον – λόγω της αρνητικής οικονομικής συγκυρίας, της ασκούμενης δημοσιονομικής πολιτικής και των συνεχώς αυξανόμενων δανειακών τους υποχρεώσεων εξαιτίας της επιβάρυνσης των δανείων της με τόκους υπερημερίας. Ενόψει των ανωτέρω αποδειχθέντων, συντρέχει στην περίπτωση των αιτούντων μόνιμη και διαρκής αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών τους προς τις μετέχουσες πιστώτριές της, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη της μείζονας πρότασης.

Η αδυναμία των αιτούντων δεν οφείλεται σε δόλο, όπως ισχυρίζονται οι μετέχουσες πιστωτές των αιτούντων, σύμφωνα με την οποία οι αιτούντες προέβησαν σε αλόγιστο και υπέρμετρο δανεισμό, παρότι γνώριζαν την αδυναμία τους να εξοφλήσουν τα δάνεια με βάση την οικονομική τους δυνατότητα κι έτσι έφεραν τον εαυτό τους σε κατάσταση υπερχρέωσης. Άλλωστε, από το γεγονός ότι οι ένδικες οφειλές τους προέρχονται, στην ουσία από στεγαστικό δάνειο προκειμένου να εξασφαλίσουν στους ίδιους και στον γιό τους μία κατοικία, προκύπτει ότι οι αιτούντες δεν προέβησαν στη δανειοδότηση αυτή, με στόχο την υπερπολυτελή διαβίωσή τους, αλλά αντίθετα προκειμένου να αποκτήσουν ιδιόκτητη κατοικία, στόχος ο οποίος εθιμικά αποτελεί βασική οικονομική επιδίωξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των ελληνικών νοικοκυριών. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι το συνολικό ύψος των χρεών τους επέτρεπε στους αιτούντες να ανταποκριθούν πλήρως στην εξυπηρέτηση των οφειλών τους καθ' όλο το χρονικό διάστημα ανάληψης αυτών ήδη από το εναρκτήριο της δανειοδότησης έτος 2007, καθώς η συνολική μηνιαία δόση εξυπηρέτησής τους μπορούσε ευχερώς να καλύπτεται από τα οικογενειακά τους εισοδήματα κατά τον χρόνο της παροχής των εγγυήσεών τους.

Η αρχική πεποίθηση των αιτούντων ήταν εύλογη, καθώς δε διαφαίνονταν η μεταγενέστερη καθοδική πορεία των εισοδημάτων τους, ούτε, τέλος, η απώλεια της εργασίας της δεύτερης αυτών και η αδυναμία εύρεσης νέας εργασίας, ούτε, η δραματική μείωση των μισθών τους. Ενόψει των ανωτέρω, κρίνεται ότι οι αιτούντες κατά τον χρόνο ανάληψης των οφειλών τους, αλλά και μεταγενέστερα, δε γνώριζαν και δεν επεδίωξαν, ούτε προέβλεψαν ως ενδεχόμενη την αδυναμία αποπληρωμής αυτών, ούτε, άλλωστε, προκάλεσαν οι ίδιοι την αδυναμία αυτή με υπέρμετρο δανεισμό ή με κατασπατάληση των περιουσιακών τους στοιχείων. Εξάλλου, όπως αναλυτικά εκτέθηκε, δολιότητα και καταχρηστική συμπεριφορά διαπιστώνεται στις προπεριγραφόμενες πρακτικές των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων οι

πρακτικές των οποίων οδήγησαν το οικονομικό αδιέξοδο της πλειοψηφίας των δανειοληπτών. Συντρέχουν, επομένως, στο πρόσωπό των αιτούντων οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή τους στις ρυθμίσεις του νόμου 3869/2010 και πρέπει να απορριφθεί ως κατ'ουσία αβάσιμη η ένσταση δόλιας περιέλευσης αυτών σε μόνιμη αδυναμία καθώς και η ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος που προέβαλε η δεύτερη των καθ'ών, και επομένως το Πρωτοβάθμιο δικαστήριο το οποίο έκανε αυτή δεκτή έσφαλε και πρέπει να γίνουν δεκτοί οι σχετικοί λόγοι έφεσης ως κατ'ουσία βάσιμοι και να γίνει δεκτή στο σύνολό της η υπό κρίση έφεση ως κατ'ουσία βάσιμη και να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη και να συνεκδικαστούν οι αιτήσεις από το παρόν δικαστήριο.

Οι αιτούντες είναι κύριοι κατά 50% ο καθένας ενός διαμερίσματος υπέρ του ισόγειου ορόφου, επιφάνειας [REDACTED] μ, έτους κατασκευής 2003, επί πολυκατοικίας ευρισκόμενης στην [REDACTED], επί της οδού [REDACTED] αριθ. [REDACTED], το οποίο αποτελεί την κύρια κατοικία τους, αντικειμενικής αξίας 100.000,00 ευρώ. Η κατοικία αυτή αποτελεί την κύρια κατοικία των αιτούντων, και η αξία της δεν υπερβαίνει το όριο του αφορολογήτου ποσού, που απαιτεί ο νόμος για την εξαίρεσή της από την εκποίηση. Αποδείχθηκε ότι οι αιτούντες δεν έχουν άλλα περιουσιακά στοιχεία. Όπως προαναφέρθηκε οι αιτούντες έχουν μηνιαίο εισόδημα που ανέρχεται συνολικά και για τους δύο στο ποσό των 1.192, 14 ευρώ μηνιαίως. Δεδομένου ότι προκειμένου να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή διαβίωση οι αιτούντες έχουν ανάγκη μηνιαίως το ποσό των 500 ευρώ ο καθένας μηνιαίως, δεν μπορούν αυτοί να καταβάλουν την μηνιαία δόση που απαιτείται για την εξόφληση του συνόλου των απαιτήσεων των καθ'ών η αίτηση πιστωτριών τραπεζών.

Με βάση τα ανωτέρω συντρέχουν στο πρόσωπο του αιτούντα οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 και ειδικότερα αυτή των άρθρων 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2. Συνεπώς, η ρύθμιση των χρεών του θα γίνει κατά πρώτο λόγο με μηνιαίες καταβολές απευθείας στις μετέχουσες πιστώτριες από τα εισοδήματά του επί τριετία, που θα αρχίζουν την πρώτη Αυγούστου του 2024. Όσον αφορά το ειδικότερο περιεχόμενο της ρύθμισης αυτής, το προς διάθεση ποσό στους πιστωτές του λαμβανομένων υπόψη των εισοδημάτων του, των βασικών προσωπικών και οικογενειακών αναγκών του και του γεγονότος ότι δεν βαρύνεται με έξοδα στέγασης, ήτοι με μηνιαίο μίσθωμα, αφού κατοικεί σε διαμέρισμα του οποίου τυγχάνει συγκύριος ανέρχεται στο ποσό των 250€ το μήνα, ποσό το οποίο βρίσκεται μέσα στις οικονομικές του δυνατότητες και θα καταβάλλεται τρία (3) χρόνια προς την μετέχουσα στη δίκη πιστώτρια Τράπεζα [REDACTED], διανεμόμενο συμμετρως μεταξύ των εξασφαλισμένων με προσημείωση υποθήκης οφειλών του αιτούντα προς αυτήν και συγκεκριμένα : ε) Την οφειλή ποσού 113.918,15 ευρώ (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της

αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την [REDACTED]-2013) απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED]/2004 σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του και αιτούσα, και την οποία συνήψαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφόμενης κύριας κατοικίας τους, και στ) Την οφειλή ποσού 119.740,86 ευρώ (κατά την 22-2-2016), απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED] σύμβασης στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του και αιτούσα, και την οποία κατήρτισαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφόμενης κύριας κατοικίας τους.

Στα πλαίσια δε της ρύθμισης του άρθρου 9 § 2 του Ν. 3869/2010, ο αιτών θα πρέπει για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του, να καταβάλει στην καθ' ης πιστώτρια του [REDACTED] το 60% της αντικειμενικής αξίας αυτής, δηλαδή το ποσό των ευρώ 60.000 ευρώ (100.000,00 ευρώ X 50%) στο οποίο ποσό εξαντλείται η υποχρέωσή του, σύμφωνα με το άρθρο 9 § 2 Ν. 3869/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του με το άρθρο 17 §§ 1 και 2 Ν. 4161/2013, με το χρόνο αποπληρωμής να ορίζεται σε είκοσι (20) έτη μετά την παρέλευση της περιόδου καταβολής των δόσεων κατ' άρθρ. 6 § 2 του Ν. 3869/2010, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο, το οποίο θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζα της Ελλάδος αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κυρίας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Από το σκέλος αυτό της ρύθμισης θα ικανοποιηθούν προνομιακά οι υπό στοιχεία ε' και στ' απαιτήσεις της πρώτης εφεσίβλητης πιστώτριας, "[REDACTED]", που είναι εξοπλισμένες με εμπράγματα ασφάλεια, κατά τα προεκτεθέντα. Η προνομιακή ικανοποίηση της απαιτήσεως αυτής θα πραγματοποιηθεί με 240 μηνιαίες καταβολές των 250,00 ευρώ αρχής γενομένης την 1^η Αυγούστου του 2027. Οι λοιπές πιστώτριες τράπεζες οι απαιτήσεις των οποίων κατά του αιτούντα δεν υπερβαίνουν το ποσό των 20.000,00 και οι οποίες δεδομένων των εισοδημάτων των αιτούντων και της χαμηλής σχετικά αξίας της μοναδικής του κατοικίας αυτές δεν πρόκειται να ικανοποιηθούν ακόμα και αν προχωρήσει αναγκαστική εκτέλεση του μοναδικού περιουσιακού του στοιχείου του, όπως με ασφάλεια συνάγεται και από το γεγονός ότι αυτές δεν παραστάθηκαν, δεν μπορούν να ικανοποιηθούν και πρέπει ο αιτών να απαλλαγεί από τα χρέη του προς αυτές.

Η αιτούσα δεδομένου ότι εργάζεται ευκαιριακά καθαρίζοντας σπίτια εσοδεύοντας το ποσό των 100 ευρώ μηνιαίως δεν μπορεί να καταβάλει κανένα απολύτως ποσό για την ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτριών της και πρέπει αυτή να απαλλαγεί από την υποχρέωση να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό, εφόσον αυτή εξαρτάται πλήρως από τον σύζυγό της για την διαβίωσή της και αν υποχρεωθεί να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό θα κινδυνεύσει η διατροφή της. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο το οποίο δυνάμει της εκκαλουμένης

απέρριψε τις αιτήσεις των αιτούντων ως κατ'ουσία αβάσιμες έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων και πρέπει δεκτών γενομένων των σχετικών λόγων έφεσης ως κατ'ουσία βάσιμων να γίνει δεκτή η υπό κρίση έφεση ως κατ'ουσία βάσιμη να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και αφού να κρατηθούν οι υποθέσεις των αιτούντων και συνεκδικαστούν από το παρόν δικαστήριο να γίνουν εν μέρει δεκτές αμφοτερες οι υπό κρίση αιτήσεις των αιτούντων και νυν εκκαλούντων ως κατ'ουσία βάσιμες, απορριπτομένων των προαβαλλομένων ενστάσεων ως κατ'ουσία αβάσιμων όπως αναλυτικά προκτέθηκε και να ρυθμιστούν οριστικά τα χρέη του αιτούντα με μηνιαίες καταβολές για διάστημα 5 ετών, ποσού 200 ευρώ εκάστη καταβολή, να εξαιρεθεί η συγκυριότητα κατά ποσοστό 50% του αιτούντα επί τις προεπιγραφόμενης κύρια κατοικίας συγκυριότητας των αιτούντων επί της οδού Κουρτίδου 99 και να υποχρεωθεί αυτός να καταβάλει σε χρονικό διάστημα 20 ετών για την διάσωσή της το συνολικό ποσό των 60.000,00 ευρώ σε 240 ισόποσες μηνιαίες δόσεις ύψους 250 ευρώ εκάστη, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Ομοίως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως κατ'ουσία βάσιμη η αίτηση της αιτούσας και εκκαλούσας και πρέπει να ρυθμιστούν οριστικά τα χρέη της προς τις εφεσίβλητες πιστώτριες με μηδενικές καταβολές, και να εξαιρεθεί η συγκυριότητα αυτής επί ποσοστού 50% επί της περιγραφόμενης στο σκεπτικό κατοικίας διαμερίσματος υπέρ του ισογείου ορόφου που κείται σε πολυκατοικία στην Αθήνα στην οδό Κουρτίδου, αριθμ. 99 και να οριστεί ότι για την διάσωση αυτής η αιτούσα υποχρεούται σε μηδενικές καταβολές. Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται (άρθρο 8 παρ. 6 του Ν. 3869/2010), ενώ παράβολο ερημοδικίας δεν ορίζεται, διότι η απόφαση δεν υπόκειται σε ανακοπή ερημοδικίας (άρθρο 14 του Ν. 3869/2010). Το καταβληθέν από τους εκκαλούντες δικαστικό παράβολο άσκησης ένδικου μέσου πρέπει να αποδοθεί στους εκκαλούντες λόγω της νίκης τους στην παρούσα δίκη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ την έφεση με γενικό και ειδικό αριθμό κατάθεσης [REDACTED] 20

και [REDACTED]-2020 αντίστοιχα και τις υπό στοιχείο (Α) και (Β) αυτοτελείς πρόσθετες παρεμβάσεις

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ τις υπό στοιχείο (Α) και (Β) αυτοτελείς πρόσθετες παρεμβάσεις.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση.

ΔΕΧΕΤΑΙ αυτή κατ' ουσία.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την με αριθμό [REDACTED] 2-2019 εκκαλουμένη απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών

ΚΡΑΤΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΖΕΙ τις με αριθμούς κατάθεσης [REDACTED]/2013 κα [REDACTED]/2013 αιτήσεις.

ΔΕΧΕΤΑΙ τις υπ' αριθμ. [REDACTED]/21-3-2012 κα [REDACTED]-3-2013 αιτήσεις ως κατ' ουσία βάσιμες.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ κατά τρόπο οριστικό τα χρέη του αιτούντα με μηνιαίες καταβολές για διάστημα τριών (3) ετών, μηνιαίου ποσού διακοσίων πενήντα ευρώ (250€), προς την μετέχουσα πρώτη πιστώτρια [REDACTED], ανεμόμενο συμμέτρως μεταξύ των εξασφαλισμένων με προσημείωση υποθήκης οφειλών του αιτούντα προς αυτήν και συγκεκριμένα : ε) Την οφειλή ποσού 113.918,15 ευρώ (κατά τον χρόνο κοινοποίησης της αίτησης στην καθ' ης πιστώτρια, ήτοι την 29-3-2013) απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED] 04 σύμβαση στεγαστικού δανείου, στην οποία ο αιτών ενέχεται ως συνοφειλέτης με τη σύζυγό του και αιτούσα, και την οποία συνήψαν για την αγορά της παραπάνω περιγραφομένης κύριας κατοικίας τους, και στ) Την οφειλή ποσού 119.740,86 ευρώ (κατά την 22-2-2016), απορρέουσα από την υπ' αριθ. [REDACTED] 2004 σύμβασης στεγαστικού δανείου, σε βάρος του αιτούντα. Το ως άνω ποσό θα καταβάλλεται εντός του πρώτου πενθημέρου κάθε μηνός, αρχής γενομένης από τον πρώτο μήνα μετά την κοινοποίηση προς αυτήν της παρούσας.

ΕΞΑΙΡΕΙ της εκποίησης το ποσοστό συγκυριότητας του αιτούντα ποσοστού 50% εξ αδιαιρέτου στην κύρια κατοικία αυτού, και συγκεκριμένα διαμερίσματος του [REDACTED] ορόφου εμβαδού [REDACTED] τ.μ., οικοδομής κείμενης στην Αθήνα στην οδό [REDACTED] αρ. [REDACTED]

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στον αιτούντα την υποχρέωση να καταβάλει για τη διάσωση της ανωτέρω κύριας κατοικίας της, συνολικά το ποσό των εξήντα χιλιάδων (60.000) ευρώ, για χρονικό διάστημα 20 ετών (240 μήνες), σε μηνιαίες δόσεις των 250 ευρώ καταβλητέες το πρώτο δεκαήμερο κάθε μήνα στην καθ' ης εφεσίβλητη πιστώτρια τράπεζα με την επωνυμία [REDACTED], των δόσεων αυτών αρχομένων από τον Φεβρουάριο του 2029 χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο αποπληρωμής σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος,

αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

ΑΠΑΛΑΣΣΕΙ τον αιτούντα από την υποχρέωση να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό προς τις λοιπές πιστώτριες Τράπεζες.

ΡΥΘΜΙΖΕΙ οριστικά τα χρέη της αιτούσας με μηδενικές καταβολές προς τις μετέχουσες στην δίκη πιστώτριές της.

ΕΞΑΙΡΕΙ της εκποίησης το ποσοστό συγκυριότητας της αιτούσας ποσοστού 50% εξ αδιαιρέτου στην κύρια κατοικία αυτού, και συγκεκριμένα διαμερίσματος του υπέρ του ισογείου, ορόφου [REDACTED] τ.μ., έτους κατασκευής 2003, οικοδομής κείμενης στην Αθήνα στην οδό [REDACTED] υ.

ΑΠΑΛΑΣΣΕΙ την αιτούσα από την υποχρέωση να καταβάλει οποιοδήποτε ποσό προς τις μετέχουσες πιστώτριες για τη διάσωση της ανωτέρω κύριας κατοικίας της.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή στους εκκαλούντες του κατατεθέντος για την άσκηση της ένδικης έφεσής τους παράβολου συνολικού ποσού εβδομήντα πέντε [75] ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, στις 8 Μαΐου 2024, παρουσία της Γραμματέα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

